

l'ateneu

agost - 2001

ordal

n. 33

**35È ANIVERSARI
DELS**

GEGANTS D'ORDAL

agost 2001

sumari

EDITORIAL	1.
EN PORTADA	2.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	4.
FEM SALUT	6.
DE PEL·LÍCULA	7.
LA BONA MÚSICA	8.
EDUCACIÓ	9.
TAL COM CAL	10.
VOCABULARI POLÍTIC	11.
MEDI AMBIENT	12.
ESPAI OBERT	13.
COSES QUE PASSEN	26.
BUSCA'T LA VIDA	28.
ESPORTS	29.
DRET D'OPINIÓ	30.
ENTRE POK I MASSA	31.
LA HISTÒRIA EN IMATGES	32.

DIRECCIÓ:	Junta Directiva de l'ATENEU
COORDINADOR:	Magí Vendrell
REDACCIÓ:	Cèlia Vendrell M ^a Àngels Curto Mariàngels Buirà
DISSENY:	Kim Mensa
PORTADA:	Gegants d'Ordal
TIRATGE:	275 exemplars
EDITA:	L'Ateneu Ordalenc Av. Barcelona, 47 08739 Ordal

"L'ateneu" no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el seu criteri.

editorial

Malgrat que pugui semblar un xic repetitiu, a Ordal tornem a estar d'aniversari. Si en l'edició passada ens referíem al cinquè aniversari de l'Esplai Sol Naixent, ara ha arribat el torn dels mítics Gegants d'Ordal; 35 anys separen el Jordi i la Montserrat dels nostres dies; 35 anys en què han passat a formar part de la vida quotidiana de moltes persones d'Ordal que, al llarg del temps, han col·laborat en aquesta entitat.

El manteniment d'aquesta agrupació folklòrica durant més de tres dècades demostra que la gent d'Ordal, des de principis del segle XX fins ara que encetem el segle XXI, ha treballat amb constància, amb il·lusió i amb molt d'esforç per, no tan sols crear, sinó mantenir vives les tradicions.

Ara que ve la Festa Major, és important que tinguem un petit nucli amb tantes i tantes entitats: Gegants, Drac i Diables, Comissió de Reis, Teatre, Esplai, Caramelles, equips de futbol, Grup d'Excursionisme... El fet que aquests grups comencin a celebrar aniversaris és senyal de la seva fermesa i del seu ànim de continuar plegats per a fins superiors a la superficialitat que malauradament ens rodeja.

Els Gegants, com probablement d'altres grups, han passat per moments difícils on semblava que ja no tenien la importància dels primers anys: la societat contemporània ha omplert els espais de les distraccions típiques i folklòriques amb béns de consum i espais d'oci molt diferents i amb menys necessitat de compromís i responsabilitat. Però precisament aquí rau la força de l'associacionisme: a ésser capaços no tan sols de crear, sinó de mantenir la força i la il·lusió al cap dels anys.

Per això, des de la nostra revista felicitem els Gegants d'Ordal per aquest aniversari, a tots els qui han passat per aquest grup, i esperonem els joves a involucrar-se en les entitats que són l'orgull del nostre poble.

Molt bona Festa Major a tots!!!

LA REDACCIÓ DE "L'ATENEU"

35È ANIVERSARI DELS GEGANTS D'ORDAL

Un 21 d'agost de l'any 1966, a la sortida de l'Església, es celebrava el simbòlic bateig dels Gegants d'Ordal, després de fer un sorteig per pagar les 30.000 pessetes que es destinarien a la seva construcció.

Amb molta emoció, en Salvador Julià pronunciava aquestes paraules:

"Ja ho veieu, tenim Gegants. Són ben alts i guapos. Ells ens representen la pagesia catalana amb la seva fesomia esvelta, jovenívola, alegre i de mirada ben comprensadora. Ella, amb el seu ram d'espigues i de roselles, ens representa el treball i l'amor, tot fruit del camp; i ell porta a la mà un pergami, on segurament hi ha estampades les firmes de tots els ordalencs.

L'escut, l'escut que amb tant d'encert ha estat dissenyat. Mireu les pedres amb les quals varen martiritzar el nostre Sant Esteve i la palma amb la qual fou premiat. La Creu d'Ordal, que ha donat tant de nom al nostre poble. El Telègraf i les quatre barres. I quin goig que fan!"

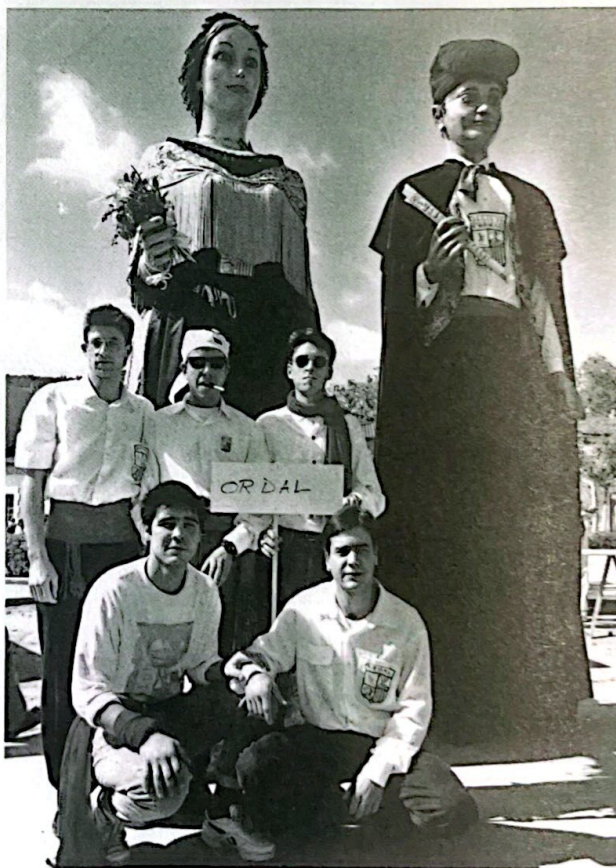

De segur, l'estrena d'aquells personatges, aleshores singulars, va ser un esdeveniment en el nostre poble, i va crear un grup de gent que varen disfrutar de valent fent dansar el Jordi i la Montserrat.

35 anys després, els Gegants d'Ordal segueixen portant el nom del nostre poble pels pobles de Catalunya.

Avui, en l'any 2001, les noves generacions intentem dia a dia que no es perdi la força i l'empenta que un dia va caracteritzar aquells primers fundadors dels nostres gegants. Els que hi són poden veure amb orgull que encara queda gent disposada a mantenir el que ells varen crear; els qui ens han deixat són en el nostre record i el seu alè ens esperona a seguir endavant.

GEGANTS D'ORDAL

INFORMACIÓ DE L'ATENEU ORDALENC

Tal com vàrem quedar en el passat número de la revista, tot seguit us informem de part dels acords que es van prendre en l'Assemblea General Ordinària que va tenir lloc el dia 18 de març del 2001.

En primer lloc es va procedir a avaluar l'estat de comptes de l'exercici 2000. Cal destacar que durant aquest exercici s'ha procedit a un canvi en el nivell de gestió de la nostra entitat per tal d'apropar-la a la legislació vigent; s'ha fet un canvi a nivell informàtic i tenim treballant una persona de comptable. Així la presentació de l'estat de comptes va sobtar una mica i no es va acabar d'entendre. A petició d'algun soci, es va publicar en l'anterior número de la revista en el format antic.

Després de la lectura de les altes i baixes de socis, es va procedir a la lectura i aprovació del pressupost per a aquest any 2001.

Tot seguit es va fer la presentació de l'avantprojecte de l'ampliació de l'Ateneu. En aquest punt és on més discussió hi va haver. En primer lloc, el president va deixar ben clar que aquest avantprojecte no era definitiu i havia de comptar amb el vistiplau de tots els socis, ja que per elaborar aquesta documentació, i d'acord amb l'última Assemblea, l'Ateneu ja ha tingut una despesa de 500.000 ptes. Després de diverses intervencions per part dels socis, voldríem destacar aquesta: "Un soci va recriminar a la Junta Directiva el voler fer aquest projecte si, segons ell, aquesta Junta no estima l'entitat i no té esperit d'Ateneu, ja que no són capaços d'arranjar petits desperfectes i al mateix temps acabar amb altres obres inacabades".

El president i el vicepresident, en nom de tota la Junta Directiva, li contesten tot dient que no es veu oportú gastar diners del soci arrançant llurs desperfec-

tes quan es té la possibilitat d'invertir aquests diners a fer unes instal·lacions noves, més grans i més modernes per tal que els socis en puguin gaudir plenament, al mateix temps que s'incrementa el patrimoni de la nostra entitat.

Tot seguit, el vicepresident, a petició d'un soci, explica que aquest avantprojecte estarà exposat a la secretaria durant un període de dos mesos a partir de la data d'aquesta Assemblea per tal que els socis puguin participar i opinar sobre els possibles canvis.

També s'acorda que, passada la Festa Major, es convocarà una Assemblea Extraordinària per tal de definir aquest avantprojecte d'acord amb les indicacions dels socis després del termini de dos mesos d'estar exposat.

Bé, fins aquí arriba la informació d'aquesta Assemblea, sobre la qual potser caldria reflexionar.

A la data d'avui, només tres socis s'han interessat per l'avantprojecte, la qual cosa ens indica l'interès que s'hi ha dipositat. És per aquest motiu que la Junta de l'Ateneu no convocarà l'Assemblea Extraordinària abans esmentada, ja que no veiem motius per fer-la.

ACTIVITATS PROGRAMADES PER L'ATENEU ORDALENC

En el mes d'abril estava previst realitzar una sortida per anar a veure la *Passió* de Cervera. A causa de la poca participació per part dels socis a realitzar aquesta sortida, la Junta Directiva es va veure obligada a suspendre-la.

Ja ben entrat el mes de maig, ens va arribar la Festa de l'Arbre. Enguany, i després de les consultes efectuades amb l'Ajuntament, es va creure convenient la reurbanització de la plaça de l'Ateneu. L'actuació

PROPERES ACTIVITATS

d'aquest any ha constatat de la col·locació d'una pèrgola i jardineres per tal d'esmortir l'impacte visual d'una plaça de terrassa exclusivament. La festa es va celebrar el passat diumenge 27 de maig, tot obsequiant els fills dels nostres socis amb una xocolatada amb coca i una ballada de sardanes per a tothom a càrrec de la cobla Sant Joan, regada amb cava per a tots els socis.

En el mes de juny estava previst realitzar un sopar-ball de revetlla de Sant Joan. Després de l'experiència passada els dos anys anteriors, en què es van arribar a fer tres revetlles a la vegada en diferents llocs del poble, i tenint en compte que teníem la sala demanada per al diumenge dia 24 per tal de poder realitzar el festival de fi de curs dels nens i nenes del col·legi Montcau, amb el que comporta deixar-ho tot a punt i net per a l'endemà, la Junta va decidir suspendre el sopar i fer només la Revetlla de Sant Joan amb un ball popular amenitzat pel grup BRILLANT'S, això sí, regat amb coca i cava per a tothom.

Ja entrada la calor, en el mes de juliol, més concretament el dissabte dia 21 durant tot el dia, està previst efectuar la Capta de la nostra Festa Major, al preu de 1.500 ptes. Durant aquesta, podreu aprofitar per tal d'encarregar les llotges per a tots els balls de la Festa Major al preu de 9.000 ptes. (1 taula i 6 cadires). El sorteig per tal de saber la ubicació dins la pista s'efectuarà el diumenge dia 29 de juliol a les 14:00 hores en el cafè de la nostra entitat i restarà exposat al taulell d'anuncis del cafè.

Durant els dies 3, 4, 5, 6 i 7 d'agost celebrarem la nostra Festa Major. Per tal de consultar els diferents actes que s'hi celebraran, us recomanem que adquireu el programa que es fa expressament i que ve acompanyat de la capta.

En el mes de setembre, més concretament el dia 10, celebrarem tots junts la Diada Nacional de Catalunya amb una magnífica ballada de sardanes a càrrec de la cobla SA PALOMERA.

NOTA D'INTERÈS

Us recordem que aquest és l'últim any de gestió de l'actual Junta Directiva i, en no trobar motius prou interessants que ens facin continuar, tenim la intenció de donar pas a altres socis que s'hi vulguin dedicar.

També us recordem, que segons els Estatuts, és un dret i una obligació del soci d'aquesta entitat formar part en alguna de les juntes gestores que s'hi puguin crear. Per tal motiu, us animem a que formeu part d'un grup per tal de gestionar i tirar endavant aquest projecte que es diu ATENEU ORDALENC durant els propers quatre anys. Podeu tenir la certesa que els actuals membres de la Junta Directiva us informarem de qualsevol dubte que pugui sorgir i us assessorarem del funcionament actual de la nostra entitat. Després de les festes de Nadal, i dins de l'Assemblea General Ordinària, els membres de l'actual Junta Directiva deixarem el nostre càrrec per tal que nova gent, amb idees i projectes nous, es facin càrrec de l'Administració de l'Ateneu Ordalenc.

Tots els socis que estigueu interessats a formar part de la Junta Directiva podeu contactar amb nosaltres per tal de definir el canvi de Junta.

COMIAT

L'Isidre Bages, el nostre col·laborador, és mort.

L'any 1995 li vam proposar de col·laborar amb la nostra revista *l'Ateneu* i de seguida va acceptar, i així en cada número que ha sortit ens ha anat parlant de diferents temes relacionats amb la nostra salut. Ha estat una manera de treballar per informar més a l'entorn de diferents dolències que d'alguna manera ens poden afectar a tots els ordalencs i ordalenques.

Certament que podem consultar diversos manuals, internet... per saber més de qualsevol malaltia, però consultar allò que ens ha escrit el nostre metge, d'alguna manera, ens dóna més seguretat, perquè el coneixem, perquè hi acudim, perquè justament d'allò que ens parla és allò que ens passa en un moment determinat.

El nostre metge va procurar sempre parlar de temes que ens eren propers, venia a ser com una extensió de la consulta, com si tinguéssim el metge a casa.

L'Isidre Bages, el nostre metge, és mort.

Malauradament, hem fet camí amb ell per curta estona. Trobarem a faltar el seu tracte com a metge i com a persona, perquè era una amic del malalt. De ben segur que tots i totes els qui l'hem conegut en guardarem un molt bon record en un racó del nostre cor.

També volem donar el condol a la seva esposa i filles, als pares i a tota la seva família.

Aquest comiat, l'hem fet en nom de l'equip de la revista l'Ateneu, i ben segur que s'hi afegeixen els col·laboradors i tot el poble d'Ordal.

CANT ESPIRITUAL

Si el món és tan formós, Senyor, si es mira amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre, què més ens podeu dar en una altra vida?

Per'xò estic tan gelós dels ulls, i el rostre, i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!

Amb quins altres sentits me'l fareu veure, aquest cel blau damunt de les muntanyes, i el mar immens, i el sol que pertot brilla? Deu-me en aquests sentits l'eterna pau i no voldré més cel que aquest cel blau.

Aquell que a cap moment li digué: "Atura't", sinó al mateix que li dugué la mort, jo no l'entenc, Senyor; jo, que voldria aturar tants moments de cada dia per fe'ls eterns a dintre el meu cor!... O és que aquest "fer etern" és ja la mort? Mes llavors, la vida, què seria? Fóra l'ombra, només, del temps que passa, la il·lusió del lluny i de l'a prop i el compte de lo molt, i el poc i el massa, enganyador, perquè ja tot ho és tot?

Tant se vall! Aquest món, sia com sia, tan divers, tan extens, tan temporal; aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria, és ma pàtria, Senyor; i no podria ésser també una pàtria celestial? Hom só i és humana ma mesura per tot quan puga creure i esperar: si ma fe i ma esperança aquí s'atura me'n fareu una culpa més enllà? Més enllà veig el cel i les estrelles, i encara allí voldria ésser-hi hom: si heu fet les coses a mos ulls tan belles, si heu fet mos ulls i mos sentits per elles, per què aclucà'ls cercant un altre com? Si per mi com aquest no n'hi haurà cap! Ja ho 'se que sou, Senyor; però on sou, qui ho sap? Tot lo que veig se vos assembla en mi... Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí. I quan vingui aquella hora de temença en què s'acluquin aquests ulls humans, obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans per contemplar la vostra faç immensa. Sia'm la mort una major naixença!

Joan Maragall

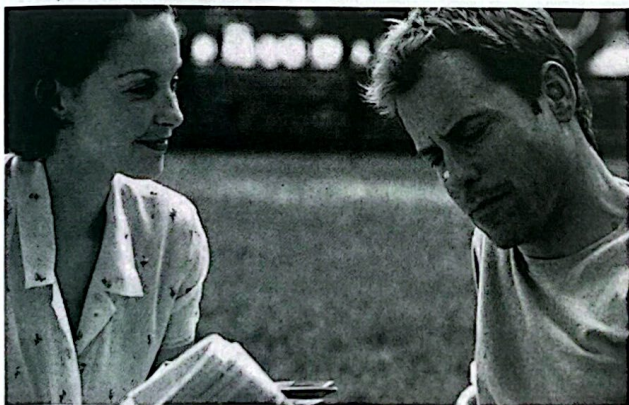
TINC 7...

Encara que la calor ens colli de valent, no deixem de gaudir de la frescor que ens pot reportar una bona remullada cinematogràfica.

Parant atenció en els films que es veuran aquest estiu a les cartelleres nordamericanes, us exposaré una selecció de 7 propostes tan interessants com dispars, o això espero.

Començarem per internar-nos en el món de la ciència ficció amb *A. I. Artificial intelligence*. Tot i ser inicialment la criatura de Kubrik, va ser Spielberg qui la va acabar de modelar transformant-la en un producte més poètic i on es planteja l'essència de la vida. En aquesta obra-llegat emergeix la reflexió sobre quin hauria de ser el tracte més correcte d'un humà envers els robots. La descoberta per part de la màquina -pensant de la pròpia existència com a ésser viu, amb capacitat per raonar i sentir, ja va ser àmpliament exposada per Asimov en les seves fantàstiques obres literàries i en concret a *Somnis d'un robot*. Aquesta vegada, però, té l'afegit d'haver estat interpretada per Haley Joel Osment (*El sexto sentido*) i Jude Law (*Enemigo a las puertas*), entre d'altres.

Canviant de direcció, el mercat americà ens ofereix *Siempre a tu lado*, una comèdia romàntica protagonitzada per Ashley Judd i acompanyada per un repartiment d'excepció —Marisa Tomei, Greg Kinnear...—, on s'anuncia una paròdia de la guerra dels sexes, ja que l'actriu principal interpreta el paper d'una productora d'un *talk show* que decideix basar la seva tesi en la idea que el comportament manifestat pel sexe fort té força semblances amb el dels animals, renoi!!

Sense mudar de registre, però sí de país, ens trobem amb la producció britànica *Gente con clase*, que compta amb la inestimable presència de la mítica Julie Andrews allistada des del començament en aquest projecte, adaptació complexa de l'obra teatral de Noël Coward, que ridiculitza els valors arcaics d'una societat plena d'antagonismes i prejudicis.

Navegant de nou ens podem embarcar en l'intrigant thriller psicològic *La hora de la araña*, on l'aparició de Morgan Freeman no és casual, ja que personifica de nou el detectiu Alex Cross, atrapat aquest cop en l'intrigant *modus operandi* d'un segrestador.

I si les creacions animades ens vénen de gust, no podem eludir la divertida experiència d'acompanyar els

nostres fills, nebots o cosinets a viure la nova comèdia de dibuixos de la Walt Disney titulada *El emperador y sus locuras*. Ehh!! Que sols també s'hi pot anar!!

Ja per acabar, però abans de tancar la sessió, m'agradaria comentar una producció nacional titulada *A mi madre le gustan las mujeres* on la protagonista és la megastar de l'humor Mª Rosa Sardà, que mostra tota la seva vàlua en el paper d'una pianista d'èxit que s'enamora d'una colega txeca.

Espero que amb aquestes pinzellades ràpides hagin quedats servits; si no fos el cas, AIXÒ NO ÉS TOT AMICS!! i BONA FESTA MAJOR a tothom!!

Una abraçada molt forta a la família del nostre estimat metge Isidre Bages.

LA BELLA DORITA HA COMPLERT 100 ANYS

Maria Yáñez García va néixer el 23 de febrer de 1901 a Cuevas de Almanzora (Almeria).

El 1914 va venir amb la seva família a viure a Barcelona i amb només 13 anys es va posar a treballar en una fàbrica de joguines i, més tard, en una de tèxtil. Als 16 anys es va casar, però sols li va durar el matrimoni fins a la nit de noces, ja que va abandonar el marit i es va instal·lar en una pensió de Barcelona on va conèixer un "tanguista", que la va col·locar en un cabaret on cobrava quatre pessetes.

De mica en mica va anar entrant en aquest món de la faràndula i va estudiar cant a la famosa Acadèmia del Gordito. En aquella època va guanyar un concurs de bellesa i poc després va debutar al cabaret Royal, on va actuar fins al 1924, data en què va passar-se al cabaret Pompeya, i al cap d'un temps va anar a parar a l'Apolo. Precisament de l'Apolo és l'anècdota més important de la seva carrera i que, sense cap mena de dubte, la va fer famosíssima.

Una nit, mentre actuava i diuen que de manera accidental, a la Bella Dorita li va caure el xal que la vestia i es va quedar gairebé despullada al davant del públic. Això ara no tindria cap mena d'importància i passaria de ben segur desapercebut, però en aquella època se'n va parlar molt i molt.

Naturalment, la Bella Dorita va passar de l'anonimat a anar de boca en boca de tothom, i cada nit s'omplia el cabaret tot esperant que, potser, per no sé quin atzar, es tornaria a repetir l'escena de la caiguda del xal.

Ja molt cotitzada, va actuar també als cabarets Rigat, Novelty, Sevilla Bataclán i va acabar la seva carrera al recentment tancat El Molino.

La Bella Dorita es va retirar del món de l'espectacle el 1965.

S'ha casat en tres ocasions i molts dels seguidors més incondicionals van perdre fortunes per fer-la contenta, fins i tot les males llengües asseguren que dos dels seus fans es van suïcidar.

Cert o no, el que sí es pot assegurar és que aquesta dona ha fet, amb el seu repertori de cuplets picants i els seus numerets "sexis", perdre el cap a més d'un, durant molts anys de carrera.

El 1991 va rebre de mans de l'alcalde de Barcelona la medalla al mèrit artístic de la ciutat.

Per molts anys, Bella Dorita!

PATON SOLER

NOTA:

Aquest escrit és va redactar abans de saber la malaurada notícia de la recent mort de la Bella Dorita, succeïda el dimecres dia 28/6/01.

Tot i així, l'hem volgut publicar perquè serveixi com un petit homenatge.

ELS OBJECTES I NOSALTRES

Hi ha objectes que en diem «nostres» perquè són de la nostra propietat o perquè els fem servir habitualment. Potser algú pensi que la relació que puguem tenir amb els objectes que són «nostres» és estrictament un afer personal, i que per tant no hem de respondre davant de ningú. És ben cert que quan algú tracta barroerament un objecte propi, contesta «és meu», donant a entendre que pot fer-ne el que vulgui. Cada u de nosaltres té una relació que podem qualificar de «social» amb els seus objectes, en el sentit que hi establim «un tracte entre dues parts», i en aquest tracte hi ha uns drets i obligacions. Tenim el dret d'usar aquell objecte, aquella eina, però la nostra obligació és conservar-li la capacitat d'ús.

L'objecte té l'obligació de servir-nos, però també el dret que no el menyspreem. Els objectes són el resultat d'un esforç humà d'imaginació, de disseny, de fabricació, d'hores de feina. I tot això mereix respecte.

Tot, en aquesta vida, és qüestió d'entrenament, i qui no s'acostuma a respectar els propis objectes de ben segur que no sempre sabrà respectar els dels altres.

Hem passat èpoques en què tot s'estalviava i es guardava perquè substituir-ho implicava despesa; en un altre moment ha dominat la «substitució» i ens hem acostumat a llençar objectes quan encara podien fer un bon servei. Però hauria de prevaldre el «si encara pot servir, conservem-lo».

L'hàbit de conservació dels nostres objectes és un hàbit de civilitat. Cadascú ha de saber, d'acord amb el seu caràcter i les seves possibilitats econòmiques, fins a quin punt pot dur raonablement l'esforç de conservació. I també cal tenir present que cada objecte té la seva «vida».

Podríem parlar ara dels objectes i l'ordre: no hi ha un ordre que serveixi per a tothom, l'ordre no és, en general, la norma que algú imposa a un altre, sinó que ha d'estar en relació amb la norma que cadascú s'imposa a ell mateix. L'ordenació dels nostres objectes de ben segur que és ben personal, i en aquest sentit és un acte lliure.

A part d'aquesta puntualització, val a dir que ésser ordenat és bo. Els avantatges són molts: els objectes es conserven millor, tenim un coneixement més clar dels objectes de què disposem, guanyem temps quan n'hem de trobar o triar un, no ens posem nerviosos.

que tinguin només un interès personal, l'ordre, ens fa, en relació amb els altres, molt més agradables i eficaços. I també esdevé un exercici d'ordre mental.

Els objectes dels altres: d'entrada la primera norma és que no hem de fer servir els objectes dels altres sense autorització, i per tant cal demanar-ho als altres.

A vegades algú deixa els seus objectes remarcant «sempre que vulguis»; en aquest cas tenim la seva autorització en un termini llarg. Però quan algú ens deixa un objecte, sigui quin sigui, el termini cal que no oblidem la seva procedència, quedar-se deliberadament un objecte que ens han prestat és injustificable.

Quan usem objectes dels altres ho fem d'acord amb els seus propietaris, caldrà extremar la cura en la utilització i la vigilància en la conservació. Hem d'aprendre a mirar aquest objecte amb els ulls de la persona que ens ha fet aquest favor.

En certa manera, l'intercanvi desinteressat d'objectes és positiu, perquè afavoreix les relacions humanes i ens entrena en la civilitat de la col·laboració. Les persones que no volen deixar mai res a ningú no resulten pas gaire agradables. Però tampoc és convenient convertir-se en un peticionari intensiu.

Els objectes d'una comunitat pertanyen indistintament a aquesta comunitat. Aquí només s'escau recordar que «els objectes que popularment no són de ningú són legalment i moralment de tothom» i que posen a prova la nostra civilitat, tant si els fem servir com no els usem, tan si ens agraden com ens molesten.

Tenim, doncs, una responsabilitat envers els objectes que trobem en els nostres diversos àmbits comunitaris.

Aprofitem especialment els temps de lleure, que són més llargs ara a l'estiu i que ens apropen almenys per més estona als objectes i els espais on estan ubicats (del poble o d'altres indrets) per practicar l'exercici de la civilitat.

(extret del llibre de Josep M. Espinàs: *Aprendre a conviure*)

Però a més d'aquests avantatges pràctics, que sembla

TOTS A TAULA

Aquesta Festa Major, no faré cap menjar per a quedar bé amb els convidats, tan sols m'hi dedicaré el dimarts, és a dir, el dia de l'entrepà.

PASTÍS DE PERNIL DOLÇ

Ingredients: pa de motlle (sense la crosta), pernil dolç, mantega, enciam, tonyina i ou dur.

Es va folrant un motlle amb el pernil dolç. Quan està tot folrat, s'agafa el pa i s'unta amb mantega amb una barreja d'enciam (tallat ben petit), tonyina, ou i maionesa vas formant capes, intercalant el pa amb la barreja.

UN ENTREPÀ PER SUCAR-HI ELS DITS

Ingredients: un panet (si pot ser, rodó) per a cada persona, albergínia, pebrot, tomàquet, ceba, oli i sal.

Es talla la punta del panet i es reserva a part. La molla de dins s'aixafa ben aixafada. S'escaliven tots els ingredients, és a dir, l'albergínia, el pebrot, la ceba i el tomàquet. En acabat, s'amaneix tot amb oli i sal. Amb la barreja s'omplen els panets. I amb la punta reservada que hem tallat, els tapem.

PASTÍS DE TRUITES

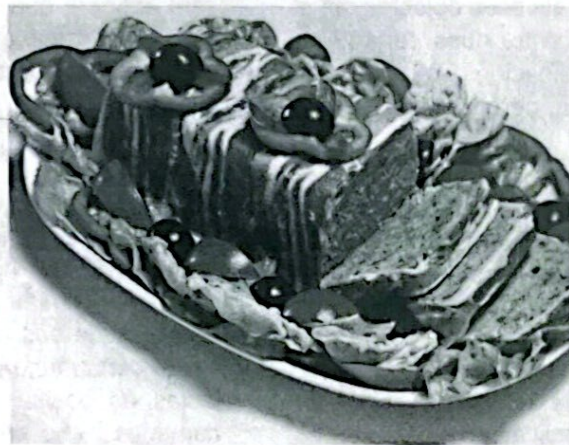
Antigament, aquest plat es feia sovint per la Festa Major, ja que es podia menjar fred, així la gent podia sortir a ballar.

Ingredients: ous, espinacs, fesols, ceba, patata, gambes petites, pebrot, bolets, carxofes... Com més ingredients hi hagi, més bo és.

Fas les truites (totes de la mateixa mida i ben primes), a mesura que les vas fent les poses en una plata, una a sobre de l'altra, combinant els gustos i els colors. Les cobreixes amb salsa de tomàquet o maionesa.

Quan les serveixis, les talles com un pastís, i al menjar-les, tens tots els gustos junts!

MONTSE VENDRELL CADENA

DE TOT UNA MICA

Si t'ha tocat massa el sol i no pots dormir, prepara't una pasta a base de dos iogurts i farina. T'ho escampes per on et faci mal. Posa't pólvores de talc per al llençol perquè no se t'enganxi.

Per a les punxes clavades als dits, posa goma d'enganxar on estigui la punxa, espera a que s'assequi i desenganxa la cola dels dits; ja veuràs com la punxa marxarà amb ella.

Quan vulgueu preparar calamars farcits, en netejar-los els doneu la volta i els farciu del revés; d'aquesta manera no se us escaparà el farcit de dins. I no caldrà que hi poseu l'escuradents que costa tant de clavar.

Si se't fan butllofes als peus, bulls ous fins que es facin durs. El tel que es forma a la closca de l'ou,

l'estires i el poses on tens la butllofa, enganxat amb una "tirita" perquè no caigui.

Ai, les cebes que sempre em fan ser ploranera!!! Si, abans de pelar-les, les passem per aigua calenta, potser tindrem més sort!

Com cada Festa Major, a més a més de desitjar-vos que us la passeu molt bé, aquí teniu un còctel només per a la gent gran.

MARTINI DRY

Es prepara directament a la copa. Posa-hi la ginebra, el Martini sec i un glaçó de gel. Per decorar, olives negres i verdes en un escuradents, tot combinant els colors.

MONTSE "RISSOS"

POLÍTICS I POLÍTICS

Qui més qui menys coneix la història dels tres incendis forestals produïts per les línies d'alta tensió de la Red Elèctrica d'Espanya al seu pas pel fondo del Però-Puig Arola (Ordal-Subirats).

Amb les signatures de molts veïns i veïnes d'Ordal que van veure l'últim incendi (2 de juliol de 1994), es va aconseguir que l'Ajuntament de Subirats posés una denúncia pels fets esmentats; més endavant el Parlament de Catalunya, a instàncies del Grup d'ERC, aprovà una Resolució per unanimitat de tots els grups polítics, que diu:

"El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a emprendre les accions pertinents per tal que Red Elèctrica de España dugui a terme la construcció d'una torre de reforç entre les dues que hi ha actualment, molt separades entre elles..."

El conseller d'Indústria Antoni Subirà, a requeriments del Grup d'ERC, va contestar el següent:

"El Govern de la Generalitat ha fet les gestions oportunes, davant l'empresa Red Elèctrica, per tal de que procedeixi a la construcció d'una torre de reforç a la línia elèctrica de la seva propietat en el Terme Municipal de Subirats. En resposta a aquestes gestions, l'empresa ens informa que els serveis tècnics de Red Elèctrica han examinat i estudiat la línia elèctrica esmentada, i considera que no hi ha risc potencial d'incendis a la zona atribuïble a la línia Rubí-Mequinença. Per tant, no es pot justificar la instal·lació d'una torre, ja que el pressupost que s'hi hauria de destinar seria més útil d'invertir-lo en altres instal·lacions... La seguretat queda garantida pels estudis dels serveis tècnics i per la solvència de l'empresa".

El Sr. conseller Antoni Subirà en la seva resposta va deixar entreveure de quin peu calça.

El 2 de desembre de 1997 s'aprovà una Moció al Consell Comarcal, per unanimitat i a instàncies del Grup d'ERC, on s'exigeix al conseller Antoni Subirà fer complir l'acord del Parlament de Catalunya.

En data 14 de desembre del 2000, a proposta també del Grup Comarcal d'ERC, s'aprovà també una altra Moció per unanimitat de tots els Grups, perquè la Conselleria d'Indústria faci complir la Reglamentació sobre línies aèries d'alta tensió, donat que, segons el Reglament, hi ha d'haver una presa de terra cada 500 metres com a mínim. A la línia elèctrica a què fem referència, i on s'han produït els incendis (entre la torre núm. 57 i 59), hi ha 900 metres de distància.

Fins a la data, la Conselleria d'Indústria no ha contestat. Aquesta manca de contesta no l'hem de relacionar amb el fet que CDC ha canviat la seva seu i ha comprat un edifici a ENHER, al Carrer Còrsega núm. 333 (es comenta a la premsa que a un cost per sota del que en aquella zona es paga actualment).

Sí que ha contestat el Director de Mantenimiento de REE, Luis Fernando Moreno, que, entre d'altres coses, diu:

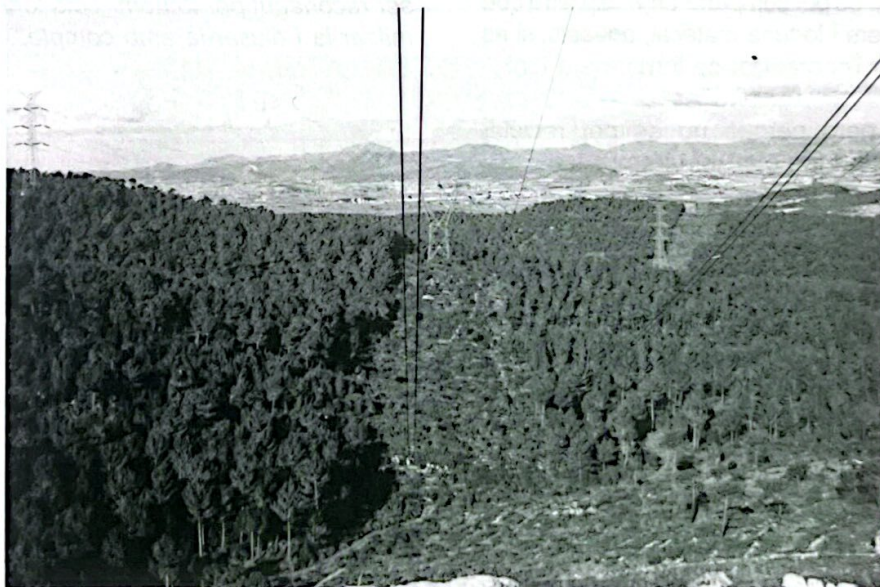
"Por último les comunicamos nuestra disconformidad con las manifestaciones vertidas por ese Consejo Comarcal en su escrito de fecha 29 de diciembre de 2000, según las cuáles esta línea habría producido tres incendios en la zona.

"Entendemos que dichas afirmaciones carecen de fundamento, y que sin perjuicio de que no se ajustan a la realidad, resultan totalmente impertinentes..."

Amb aquest petit exemple volem reprovar l'actitud del conseller d'Indústria Antoni Subirà en aquest afer.

De tota manera, nosaltres encara no ens donem per vençuts.

ANTONI SOLER VENDRELL

L'AIXETA NO ÉS UN MIRACLE

El fet tan quotidià (en el nostre món civilitzat) d'obrir l'aixeta no és cap miracle, sinó una cadena d'actuacions que comporten un gran esforç col·lectiu i que recullen l'experiència tecnològica d'uns quants mil·lennis de civilització.

Obrir l'aixeta és un fet quotidià.

No tancar l'aixeta quan no es necessita és inconsciència i un fet recriminable que perjudica a tothom.

Les creixents necessitats en el consum d'aigua potable són un dels reptes més importants de la gestió de recursos hídrics d'un país.

"L'aigua és vida", això no és una frase tòpica, és real. El cos humà necessita l'aigua per viure, i aigua potable. El Planeta Terra on vivim ens ofereix aigua, però cal recordar i ser conscient que només té l'aigua que té. Mai ha vingut ningú de fora del nostre Planeta a regalar-nos aigua per beure i per viure.

El cicle de l'aigua és el fenomen natural que mou l'aigua, que la recull de la terra, del lloc on està emmagatzemada i en formar núvols segons la situació meteorològica la farà caure de nou en forma de pluja (com més va de manera catastròfica, la qual cosa dificulta de nou la recollida per satisfer les nostres necessitats); també cau en forma de neu, calamarsa...

L'aigua del nostre món és un tresor, però un tresor excepcional i únic, perquè és quelcom que necessitem per viure, i el tenim totes les persones (algunes amb molta més facilitat que d'altres; si no, pensem sobretot en els països que en tenen una manca des de fa moltíssims anys).

És un tresor que no es pot comparar amb cap altre que tingui relació amb diners i fortuna material; aquests, si es perden, hom pot tenir l'oportunitat de tornar-ne a tenir.

L'aigua que es perd perquè no es pot reciclar donada la seva toxicitat ja no la tornarem a tenir mai més; si això és massa freqüent, perdrem el nostre tresor col·lectiu... i, amb ell, la nostra Vida!

Les coses col·lectives són de tots, i el que és de tots a vegades és de ningú, i no se'n té cura.

Hem de conscienciar-nos milions i milions de vegades més del fet que hem de conservar la quantitat i sobretot la qualitat de l'aigua.

La bona gestió de l'aigua i de les seves existències ha de ser l'objecte d'una planificació decidida per les autoritats responsables i competents.

Nosaltres des de casa i del nostre entorn hem de tenir constantment presents molts dels consells que se'ns donen. Alguns són aquests:

- Recuperar moltes tècniques tradicionals de recollida i emmagatzematge d'aigua de pluja.
- Qui tingui jardí o tingui conreu de plantes ha d'instal·lar sistemes de reg de màxima eficiència en la dosificació.
- Emplenar les màquines de rentar o adquirir aparells dotats amb sistemes d'estalvi d'aigua.
- Preferir la dutxa curta al bany.
- No obrir l'aixeta més temps de l'estrictament necessari.

L'escola també treballa la temàtica de l'aigua primant l'objectiu de l'estalvi; alguns alumnes en tenen consciència, d'altres potser no.

A casa en som conscients?

Com a veïns i veïnes d'Ordal, som conscients de l'ús que en fem de l'aigua que és de tots?

En parlem amb els nostres fills i filles, de l'ús que han de fer de les fonts del poble? O potser ens embadalim tendrament quan veiem un infant o un de més gran que obre l'aixeta per malgastar aquest tresor de tots?

De la carta Europea de l'aigua (Estrasburg, 6 de maig de 1968):

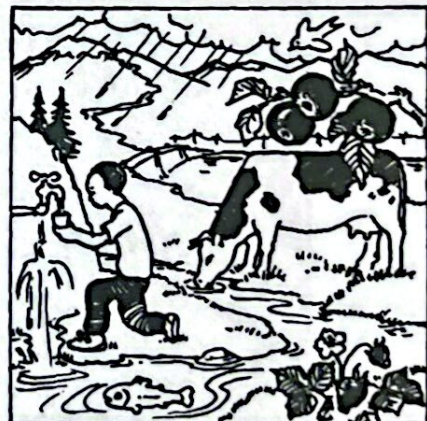
"No hi ha vida sense aigua. L'aigua és un bé preciós, indispensable en totes les activitats humanes.

"Els recursos d'aigua dolça no són inesgotables.

"L'aigua no té fronteres. És un recurs que necessita una cooperació internacional.

"L'aigua és un patrimoni comú el valor del qual ha de ser reconegut per tothom. Tots tenim el deure d'economitzar-la i d'usar-la amb compte."

M^a. ÀNGELS CURTO

A LA ESCUELA...

RECORDANT ELS ANYS 50 (LA CAL·LIGRAFIA)

Les cartilles de racionament havien anant desapareixent a poc a poc.

Els més menuts ja podien berenar pa amb llet condensada o pa amb xocolata abans de fer els deures omplint aquells quaderns de cal·ligrafia o dibuix.

Els quaderns de cal·ligrafia i dibuix acostumaven a ser verds i numerats a la portada per ordre de dificultat 1, 2, 3... etc. A la contraportada hi havia impreses les taules de càlcul que els mestres et feien cantar: "Uno por uno es uno, uno por dos es dos", etc. A dins, els quaderns anaven il·lustrats amb línies, lletres o dibuixos que a vegades calia resseguir i també imitar. La llibreta de cal·ligrafia era la peça més estimada o la més temuda de la cartera escolar.

La cal·ligrafia i el dibuix eren les coses més importants per als tendres pàrvuls d'aquella època, la matèria bàsica per ensinistrar les dones i els homes d'avui dia? Perquè la cal·ligrafia era temuda si ajudava a fer bona lletra, i perquè amb la cal·ligrafia t'hi jugaves la vida i el pa del dia de demà.

La cal·ligrafia servia aleshores per fer les coses a poc a poc i amb bona lletra, per presentar les coses netes i polides i per fer la feina ben feta. En aquella època una criatura que feia bona cal·ligrafia seria una persona de profit i el que la feia lletja i bruta mai arribaria a ser res. La lletra deia molt d'una criatura, i els mestres ja et vaticinaven un gran futur. Sempre seràs un ruc!, et deien quan et queia el tinter per damunt de la llibreta i et col·locaven unes orelles d'ase.

Però si eres més net i elegant i polit en matèria cal·ligràfica, et posaven una banda d'honor, com si fossis un futur capità general.

Això feien els mestres als anys 50?

Això i coses pitjors: picar-te els dits fins que ja no podies ni aguantar el mànec o també prohibir escriure amb estilogràfica i fer-te treballar amb mànec i plome-ta i una tinta aigualida que fabricaven ells amb unes barretes de colorant mai identificat.

Per molts d'ells el bolígraf era una eina satànica fins que varen descobrir que es podien guanyar una pesseta carregant-lo a casa i revenent-los als alumnes. La tinta era d'un gris lamentable o d'un blau trist i aigualit. Els mestres de dibuix encara eren més estrictes. Aquella gent mai van acceptar els retoladors i els rotrings fins fa quatre dies.

Aquella gent estava allà per mantenir l'ordre pedagògic i intel·lectual del franquisme. Un ordre que d'intel·lectual i de pedagògic en tenia molt poca cosa. Però al qual li agradaven les línies rectes ben rectes, i les corbes ben corbes. Qualsevol taca al teu expedient era una taca per a tota la vida.

En el fons a tothom li agradava tenir bona lletra, però els mestres i els adults te la feien avorrir a base de dir-te: "Nen, ja fas bona lletra?" I a vegades t'asseguraven que, si feies bona lletra, podies arribar a metge, que no eren precisament uns artistes de la cal·ligrafia. A més, la cal·ligrafia i el dibuix oferien altres al·licients. Com fer caure el tinter al terra. Això volia dir que t'obligaven a rentar-lo tot, i mentre fregaves el terra estalviaves resar el Rosari o escoltar al professor de la "Formación del Espíritu Nacional", que solia arribar després del dibuix.

Recordeu la primera frase completa que et feien escriure en lletra de cal·ligrafia? MI MAMA ME MIMA. I la segona? NO HABLARÉ EN CLASE

ROSSEND VENDRELL

HOMENATGE A LA CHARO

Com podríem dir el que sentim per "la mestra del poble". Ja fa molts anys que va arribar, la vam conèixer ara fa 28 anys. Des d'aquell dia comparteix entre nosaltres un espai molt important de la vida d'una petita comunitat: l'escola del nostre poble. En aquests anys hi han passat molts fills i filles de pares i mares d'aquest nostre poble.

La teva dedicació com a mestra no ha estat estrictament professional, sinó que has sabut veure en els infants quelcom més que els teus alumnes. Els has vist com unes petites persones que han de créixer en l'esforç i l'estimació, que se'ls ha d'ensenyar a desco-

brir els dons que tenen dintre seu, que han d'estimar i valorar el seu entorn. I si ha fet falta renyar-los o escridassar-los perquè convenia, ho has fet, i a continuació una moixaina, unes paraules de suport i ànims, i tot plegat no ha estat res.

Podríem preguntar-nos què és educar?

Ensenyar números: sumar, restar, multiplicar, dividir.

I per què ensenyar números? Doncs perquè en la vida tot té valor, per petit que sigui, tot té una raó de ser.

També implica ensenyar lletres, per escriure noms de plantes, animals i coses.

I per què ensenyar a escriure? Doncs perquè escrivint aprenem la nostra llengua i expressem allò que surt del cor amb paraules.

Tu, "la Senyo", és qui millor has demostrat amb fets què és educar, no només has ensenyat uns aprenentatges perquè els nens es puguin defensar socialment, també els has fet perdre les pors tot fent teatre, els has acompanyat a descobrir la natura del seu entorn fent excursions, els has ensenyat a descobrir les plantes com creixien a l'hort, a divertir-se amb la seva pròpia creativitat fent les disfresses per Carnestoltes, els has acompanyat cap a la maduresa parlant-los obertament de les coses de la vida. I ells t'han demostrat la seva confiança.

La vida t'ha regalat trobar aquest poble on deixar la teva llavor, deixar la teva saviesa, perquè cadascú descobreixi la seva.

La vida ens ha regalat 28 anys dels teus esforços i esperem que encara ens en segueixis donant. Trobarem a faltar el teu "tarannà" a l'escola, trobarem a faltar "la Senyo", la Charo.

Ordal, 24 de juny del 2001.

M^A ROSA TRES.

II - SI EL MEU NÉT EM PREGUNTA:

Si Déu ens estima, per què hi ha guerres i desgràcies?

Estimat, l'altre dia, com de passada, et vaig parlar de la Bíblia. La Bíblia és un gran llibre, gairebé com una biblioteca. La majoria d'aquests llibres van ser escrits molt abans de Jesús. La història d'Adam i Eva, per exemple, forma part d'un dels llibres que s'anomena *Llibre del Gènesi*. Altres llibres recopilen els textos dels profetes.

El profeta no prediu el futur, és un portaveu de Déu, diu el que creu que Déu vol fer saber, demana que cadascú es comporti com el que és, bo, als ulls de tothom, i que no sigui malvat, que fem bondat, etc. El profeta interioritza molt, i intenta comprendre què passa en el món i el que Déu —el Bé— espera dels homes, els encoratja quan són infeliços o estan desesperats.

La història cristiana, la trobem a l'Evangeli i en les cartes dels apòstols, que foren escrits després de Jesús.

Tot això seria més senzill si poguéssim veure Déu com veiem el sol. Ningú no pot dubtar que el sol existeix, fins i tot quan els núvols l'amaguen. Però és que si Déu es manifestés així, nosaltres seríem esclaus seus. Oi que sembla estrany?

Si provem d'imaginar que un déu es fes visible, que la seva existència fos certa i indubtable, ja no seríem mai més lliures. I saps per què? Estaríem obligats a admirar-lo i a estimar-lo. I això ja no seria amor. No es pot obligar ningú a estimar. Quan estimem algú, l'escollim lliurement, sabem les seves qualitats i defectes, i si volem les acceptem. Escollim estimar.

Ara suposa que Déu es manifesta, que és tan visible com el sol del migdia, que te'l trobessis pertot arreu, que aquest Déu fos tan bo, tan fantàstic, genial, extraordinari, tot el que vulguis, que ens sentiríem obligats a estimar-lo, no ho podríem fer d'altra manera.

I —mira que maco—, Déu ens vol lliures. Déu ens vol responsables, que puguem escollir estimar-lo o no.

I aleshores, quan el món no sembla perfecte, quan hi ha gent que es mor de gana, guerres, nadons que es moren, es podria dir que, si Déu permet això, no és bo.

Si els homes es maten, és perquè s'odien. Déu no desitja que s'odiïn, al contrari, Ell els ha volgut del tot lliures. Lliures per escollir entre la bondat i la maldat. Déu demana als homes que s'estimin. Jesús encara va més enllà, Ell diu: "Estimeu-vos els uns als altres", i que cal estimar fins i tot aquell que m'ha robat un joc electrònic o diners, o m'ha fet una mala passada.

Si es pot, cal impedir que facin el mal. Però com a persones se'ls ha d'estimar.

Quan els pobles entren en guerra, no podem culpar Déu, ells són lliures i responsables, seria millor que utilitzessin la seva intel·ligència per lluitar contra la misèria, les malalties o les catàstrofes naturals, conseqüència del mal tracte que l'home dona a la naturalesa.

Déu confia que els homes i les dones millorin. És el que demanaven els profetes. Jesús pateix amb els que pateixen, ha apostat pels homes, apostat per la llibertat. Ell ha cregut que les persones serien fidels i responsables, i cada cop obrarien millor i acabarien de completar les mancances del món. I és el que Jesús ens va venir a dir.

A la Bíblia, Déu proposa a Adam i Eva que dominin la Terra. Cosa que significa que la Terra no era perfecta, no oferia —de seguida— tot el que necessitessin, s'ho haurien de guanyar. Els proposa que dominin la Terra, que continuïn la creació. Bé, ja deus saber que no s'ha de prendre aquesta narració com una veritat històrica, cal intentar esbrinar què significa això. Les persones que van escriure la narració d'Adam i Eva eren una mica com nosaltres. Intentaven entendre per què un Déu bo els havia creat un món inacabat.

El món no està acabat perquè els homes havien —hem— de participar en la seva creació, per estar a l'alçada, per ser súpors o genials. Hem de començar a entendre que Déu, per voler respectar la nostra llibertat, deixa, per amor a nosaltres, de ser totpoderós. Així entendrem que les coses no depenen d'Ell, sinó de nosaltres.

Espero que ho vagis entenent. Si vols, en parlarem més i t'explicaré qui va ser Jesús.

Una abraçada dels avis.

Glossari —lliure— del llibre de Jaques Duquesne Déu explicat als néts.

ARA JA ENS CONEIXES?

Ei, som l'Espai Sol Naixent d'Ordal i aquest any celebrem el cinquè aniversari!! Qui ho diria!! Quan fa cinc anys ens vam embranchar en aquest projecte, ho vèiem molt lluny, això de fer-nos grans. Hem anat creixent com un nen petit que ve al món: el primer any, si aprens a caminar ja és molt, i l'espai va aprendre a caminar; el segon any, pas a pas, ja coneixes altres nens i nenes al parc, i vam començar a conèixer altres espais i monitors; el tercer, si no pot ser abans, cal anar a l'escola, i vinga, cursos de monitors; al quart any, un nen ja sap fer moltes coses, i és clar, l'espai també està molt espavilat, i el cinquè... ostres, quantes coses al cinquè!!!!

Sí, sí, el cinquè aniversari, una festa que ens fa molta il·lusió i que volem compartir amb tots els que estimem l'espai amb un seguit d'actes al gust de tots: ja vam començar el mes de març amb una xerrada, "Jugar sense joguines", a càrrec de Rosa Mª Prat. A l'abril vam obrir les portes de l'espai a tot el poble i municipi celebrant la nostra "diada de nens" amb eucaristia, gimcana, dinar popular, tarda d'animació i

gran xocolatada. Per la diada de Sant Jordi també vam sortir al carrer a vendre roses i punts de llibre que els nens havien fet. Al maig, fa ben poquet, vam fer un matí d'activitats per a pares i fills, una divertida gimcana on els nens eren pares i els pares eren nens, ves quina cosa!

I ara, encara tenim moltes coses a fer, com un gran sopar de pares, monitors, exmonitors, les magnífiques colònies del Sol Naixent, una exposició dels nostres cinc anys d'història per la Festa Major (del 3 al 7 d'agost), i moltes sorpreses més.

Així que, ja ho sabeu, si mai passeu per davant del "centre", podeu entrar a compartir aquests cinc anyets amb nosaltres, sereu ben rebuts (amb cinc anys ja sabem rebre molt bé a tothom).

Ah, i moltes gràcies!! I que per molt anys l'Espai Sol Naixent pugui continuar fent-se gran!!

I molt bona Festa Major 2001!!

ESPLAI SOL NAIXENT

PIRINEU

Oh, muntanyes admirables!
que embolcalla blanca neu;
no n'hi ha d'altres comparables
als bells cims del Pirineu.

Des del mar, pujant les serres,
vorejant boscos i cims,
ben ufanes hi ha terres
envoltades de verds pins.

Gegants semblen ses muntanyes,
espadats ben gegantins,
estremeixen les entranyes
i el cor batega a dins.

Maladeta amb son Aneto,
Mont Perdut i Canigó,
amb el ritme de soneto
retornen la serenor.

La muntanya del Cadí,
amb la pedra de pissarra,
totalment sempre nevada,
sembla que no tingui fi.

Són les terres benaurades
de nostre aimat Pirineu,
contrastant serres i planes,
amb els cims coberts de neu.

Escalant, puges muntanyes,
neu es fon i forma riu,
rossinyol canta entre les branques,
refilant vora del niu.

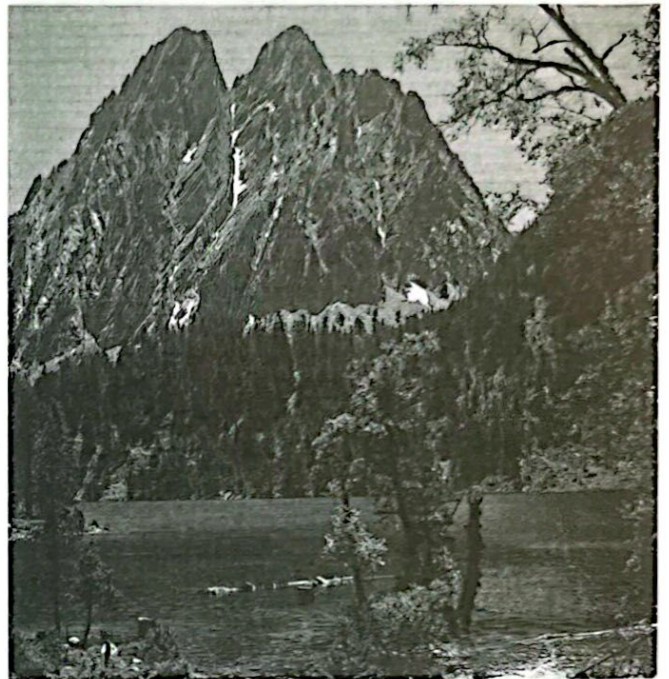
Què teniu, muntanyes blanques,
que palpita al nostre cor?
És l'olor d'ànimes santes
que ens fa brollar el nostre amor.

I si un dia us adormíssi,
contemplant aquest encís;
jo voldria també hi fóssiu
mon costat al Paradís.

Suaument la neu es posa,
en els arbres i les flors;
i la neu, que aviat és fosa,
fa gaudir els nostres cors.

Si la neu blanca del Pirineu és tan bonica,
què sereu Vós, oh Jesús meu!
Si tan sols n'és una mica,
del que sou Vós la blanca neu del Pirineu.

EUDALD VENDRELL I GALLART

LA RUTA DEL LLEDONER

Eren les vuit trenta del diumenge,
dotze de maig del 2001,
quan el grup Cresta Bocs del nostre poble
sortíem cap al Lledoner tots junts.

Recordant nostra infantesa
a la font de l'Era vam arribar.
L'Esplanada, la Bassa... i el Roure, amb sa bellesa,
majestuós s'alçava comptant el pas dels anys.

També el pont gran del Lledoner
va ser maco de traspasar,
tot admirant l'altura dels seus arcs
on hi fèiem camí cada any pel Dijous Gras.

És bonic tornar a reviuir
records tendres de quan érem petits;
som grans, és cert, però el cor és jove
per assaborir sempre un moment feliç.

Que aquesta colla que anem fent rutes
per aquests indrets tan nostres del massís d'Ordal,
ens apropin més els uns dels altres
en records inoblidables que queden gravats.

M.R. (ORDAL)

L'ERA DE CAL PARELLADA

Hi ha indrets que guardem a la memòria
que el cor no permet mai esborrar,
car són protagonistes de la història
que ens ha tocat viure i explicar.

Dos immensos oms, que ja no hi són,
eren de l'era la digna portalada,
ells obrien i tancaven aquell món
de jocs i de pa amb oli amb cansalada.

Per anar-hi, calia creuar la carretera
i enfilat aquell inoblidable caminet
que feia de pont i de dreuera
i que, jo creia, havia descobert.

Mare, ja vindré, me'n vaig a l'era,
que els nens de dalt el poble ja han baixat,
car ja entreveig la polseguera:
senyal que el partit ha començat.

La recordo amb el terra encatifat,
de tiges amb les espigues daurades
i oficiant aquelles festes del blat,
que el juny ens regalà tantes vegades.

I penso en tots aquells que ens han deixat
i tingueren lligams amb aquella era,
i en el poc que ens hem acostumat
a no veure'ls flairar la primavera.

Com he dit, ara ja no té la gran porxada
ni conserva la màgia de llavors,
però viu en el record de la mainada
que un dia es va tenyir amb els seus colors.

EUGENI VENDRELL SOLER

FESTA D'ORDAL

Quan els arbres han donat fruita
i els rostolls es veuen puntejar,
ens diuen que l'agost acaba d'arribar.

L'agost és el mes de més festes
en els pobles i ciutats,
tots celebren els seus màrtirs
i de la Mare de Déu en particular.

Aquestes velles festes d'un cop l'any,
que mai es perdin i no morin mai,
encara que diferents siguin
de com eren els anys passats.

En aquells temps no hi havia
cotxes ni motos tampoc,
els carruatges i les tartanes
eren el mitjà de transport.

Els animals enganxats als carros
i el jovent ben planxat i mudat,
a totes les festes s'hi anava
a les rodalies del nostre costat.

S'ha passat de la tranquil·litat al soroll
de la calma a uns grans astres,
de caminar poc a córrer molt,
però n'hi ha que mai arriben al seu lloc.

D'aquells temps amb els d'ara
amb res es pot comparar,
les persones s'estimaven més,
si algú malalt estava s'anava a ajudar.

Ara tothom només té feina a treballar,
les persones poc es parlen,
no hi ha temps per les coses explicar.

Desitjo amb fermesa a tots els ordalencs,
i també als que han vingut a viure al nostre poble,
una gran i feliç Festa Major.

CÈLIA (CORNELLÀ 2001)

DINS EL GRAN GLOBUS

Fa un parell d'anys que ens capbussàvem en el debat conceptual sobre el final i el principi de segle. Sigui com sigui, ja som a l'equador del 2001 i difícilment ningú dubtaria que ja viatgem en el tren del segle XXI i del tercer mil·lenni. No ens van faltar presagis funestos, auguris mitològics i missatges apocalíptics que aventuraven grans desastres per a la nova era, començant pel temut efecte 2000 i acabant per la fi del món o el judici final. Sortosament, res d'això no ha fet acte de presència ni n'hem percebut indicis, però sospito que a cadascun de nosaltres, a la nostra manera, la plasticitat del canvi de números ens ha suscitat una espècie de por ancestral i mítica.

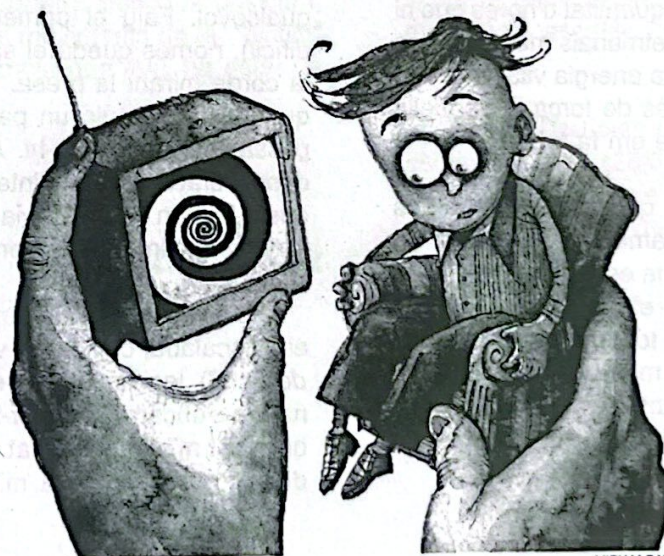
"Nihil novum sub sole", hauríem de pensar per no escandalitzar-nos. Deu segles enrere, a l'any 1000, Europa va sentir la necessitat de cercar una identitat. Aquesta identitat, que utòpicament havia d'ultrapassar les fronteres de les diferents regions atomitzades, havia de descansar sobre dos brancons: una nova sintaxi civil i econòmica i una sòlida superestructura espiritual. És cert que en aquells moments el feudalisme i el cristianisme començaven ja a satisfer els dos propòsits, però no podem oblidar que estem parlant d'una societat profundament enfonsada en la misèria i les guerres, en la qual calia que rodessin caps per posar la gent d'acord. En definitiva, Europa era un enorme mosaic, integrat per una infinitud de tesselles de diferents colors, éssers humans de diverses races, procedències i confessions que buscaven senzillament un racó al món per a ells. Aquest clima caòtic i dantesc, aquest xafogós naufragi d'identitats, va edificar el pànic col·lectiu al final de mil·lenni, que, d'altra banda, va esdevenir una molt fructífera operació de màrqueting per a l'Església.

Avui, submergits ja en el tercer mil·lenni, és veritat,

hem assolit la societat del benestar i del coneixement, hem regirat l'univers de punta a punta i espontàniament hem fet fermentar la cultura de la globalització pacífica, però no puc evitar de veure un cert paral·lelisme entre aquella època i la nostra. Igual que l'Europa de l'any 1000, la societat actual s'ha convertit en un intel·ligible puzzle d'ideologies i de creences, una diversitat que ja no es dona merament entre les nacions i els pobles, sinó entre els mateixos individus. Estructuralment, la globalització ha simplificat i unificat les diferents relacions i fluxos socioeconòmics, però ideològicament ha precipitat la fragmentació i una diversificació accelerada. Tot el contrari dels antics grups humans, en què el que predominava era justament l'atomització tribal i l'homogeneïtat interna d'idees.

Podem fer veure que som molt feliços amb la nostra roba de marca i el nostre *Big Mac amb catsup* a les mans, però la realitat és una altra. Ens han enderrocat les parets de la nostra barraca, que era miserable, però era nostra, i el gran globus ens ha disminuït fins a fer-nos veure com a mosquits pul-lulant pel cosmos. Com si es tractés d'un enorme gegant cec amb les potes molsudes, l'implacable pas del temps ha anat asfixiant totes aquelles estructures que, d'una manera o altra, garantien la socialització de les nostres idees i creences: la nació, la religió, la idiosincràsia cultural. Des que els primers homo sapiens formaven tribus i poblaven les coves, tenim una incurable necessitat vital de compartir i projectar els nostres valors en el marc de la comunitat, però la globalització, per bé o per mal, ens ha convertit en autòmats incapaces de transcendir la nostra individualitat.

JOAN PAU INAREJOS VENDRELL

MIRIAM BAUER

ORDAL-SIURANA. VIATGE A LA IMAGINACIÓ

Siurana, 13:58. Baixo del cotxe i em dirigeixo al sector de l'Olla. Abans d'arribar-hi, una mirada obligada a la Rambla i la paret del Pati. La primera, possiblement, una de les 10 vies més dures del món; la segona, una paret desplomada de 45 metres que gela l'alè només de mirar-la. Només són somnis, per ara... Fa molt fred i no sabem si escalar. De fet, fa una hora i mitja que som a Siurana i no hem fet res més que xerrar (d'escalada, és clar) a la cafeteria del càmping. La conversa, però, té, avui, un convidat d'excepció, el guarda del refugi de Siurana, un dels activistes d'escalada esportiva més importants de Catalunya en els últims deu o quinze anys.

Avui tot just fa una setmana i un dia que vaig aconseguir realitzar tots els moviments encadenats de la Kiowa, una via del Ccoll de la Barraca (Font-Rubí). Kiowa, cotada de 7b+ en l'escala de dificultat, hauria estat, l'any 1979, una de les realitzacions més importants del món; només passa que la via no existia i jo, amb prou feines. Ara, la meua ascensió és una més entre moltíssimes d'altres. L'escalada esportiva és un esport jove, que està experimentant un interessant procés de desenvolupament, després de les autèntiques revolucions dels anys 80 i principis dels 90.

Començo a escalar a l'Olla i el fred m'adorm els dits, però em sembla que d'aquí a una estona escalarem millor. La primera via és un desastre. La segona no. Tot va rodat, la via em surt a la primera i es converteix en el meu primer 6c a vista, una modalitat que tinc un pèl oblidada. Aquest petit triomf s'afegeix a la meua petita llista i em confirma que tot l'entrenament que he realitzat durant els últims 7 mesos ha valgut la pena. Miro enrere en la meua llibreta d'entrenaments (m'ho apunto tot!) i m'escandalitzo una mica amb la quantitat d'hores que hi he invertit (unes 10 o 11 hores setmanals més un o dos dies de roca a la setmana). Tanta energia vital invertida en la recerca d'aquella mica més de força o d'aquella mica més de control mental que em fa falta...

Sé que ha estat un esforç i que m'ha robat altres bones estones de música, d'amics, de família, de cinema... o de festa..., però no ha estat cap sacrifici, ni cap obsessió. Era, exactament, el que tenia ganes de fer. Valoro moltíssim, també, totes aquestes altres coses i m'agrada pensar que la meua manera d'entendre l'escalada beu, també, de tots aquests altres àmbits. Així, estic força satisfet del que he obtingut de tanta energia invertida.

Mentrestant, em quedo fascinat mirant l'activitat que hi ha a l'Olla un dimecres "normal, de cada dia". Un parell de francesos veterans, una altra parella francesa i tres o quatre escaladors més que em sembla que són eslovens o vés a saber què... Algú se'ls miraria i diria, "quatre arreplegats sense feina". Jo no. Fa poca estona que escalen i ja han encadenat un parell de les rutes més dures del sector (7c+ i 8a/a+); per tant, sabent el que costa tot allò, me'ls miro com uns autèntics grans esportistes, que estan practicant la seva activitat a molts de quilòmetres de casa seva i que es mouen en el més absolut anonim i sense competència amb ningú més que amb ells mateixos. M'adono que l'escalada també està viva, que no es para, que cada dia hi ha encadenaments i realitzacions en un lloc o un altre... O en tots dos alhora...

Un crit del Joan i el "Morris" –que representen, avui, l'amistat que altres vegades han representat l'Isaac, el Quim, l'Esteve, el Pep, l'Aleix o tants d'altres– aconseguix treure'm del meu estat filosòfic. "Proves tu?" Dic que sí amb el cap i vaig cap allà. El que he de provar no és res més que un altre 7b+, la "Bistec de Bíceps", una via mítica per les fotos i vídeos del Carles Brascó (un dels grans escaladors catalans dels últims anys). La primera vegada que m'hi agafo, sembla que una força descomunal m'estiri cap a terra. No puc amb ella i deixo pas al Joan. Torno a intentar-ho i arribo a dalt amb molts problemes i penjant-me de la corda. El tercer intent millora força i el quart comença a fer bona pinta de veritat. Cinquè intent, arribo a la secció de dos moviments claus, un creuament de mans un pèl precari, just abans d'un llançament (salt) a una bona presa capaç de fer aixecar l'adrenalina de qualsevol. Faig el primer pas (teòricament el més difícil), només queda el salt i... no!! Quedo penjat de la corda mirant la presa. L'he tocat, però no m'hi he quedat i ara penjo un parell de metres ensota. No passa res, cal tornar-hi. A partir d'aquí comença un desesperat reguitzell d'intents (quatre més, fins als nou que li faig en total). La via no surt. No passa res, estic satisfet igualment, em sembla que ho he donat tot.

He après a conviure amb el fet de fracassar, ja que en l'escalada, com en la vida (*"en la vida, como en el deporte"*) les coses no són fàcils. Així, la roca, la natura s'encarrega de fer-te aquestes cures d'humilitat que tant m'han ensenyat. És, tan sols, una cosa més de les que l'escalada m'ensenya, que puc posar al

costat de l'esforç, del goig per la natura i el nostre planeta, de l'amistat, del gust per la vida plena i intensa, de l'afany de voler millorar sempre, de l'actitud responsable...

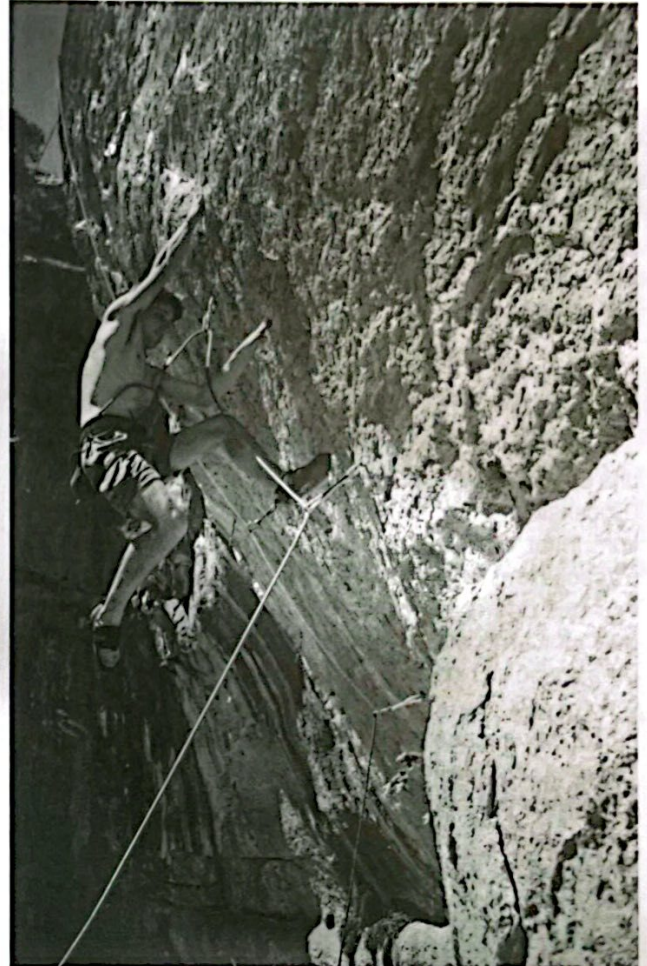
Em sembla que és tot això el que em manté despert i això és present en la meua escalada i és gràcies a ella que ho aplico a d'altres àmbits vitals. A més, també he après a fer altres coses a través de l'escalada (com ara canviar una roda); el que passa és que, potser, no són tan transcendents.

Final del dia, 20:26. Torno cap al cotxe i quedo perplex amb el meu estat físic, em sento bé malgrat els nou intents a la "bistec". Última mirada a la Rambla i a la paret del Pati, amb una agradable sensació que em diu que tornaré a passar-hi aviat... Espero... Almenys venir un altre dia amb més piles i encadenar la "bistec", que avui l'he vista a prop... Truco a casa, arribaré tard. Em sembla que ells estan patint l'escalada tant com jo, per això penso que ells també són participants de tots els meus petits èxits de forma molt directa. Els ho agraeixo enormement.

Arribo a Ordal, quedo, altre cop, perplex amb el meu estat físic, que era de plenitud fa dues hores i és, ara, un pèl deplorable (estic francament cansat). Visita a la gent de l'esplai, que escolten per enèsima vegada les meves històries d'escalada que sonen cada vegada més estranyes. Faig una trucada abans d'anar a dormir i gaudeixo escoltant una veu molt suau a l'altra banda de l'aparell.

Llit. A veure si avui no hi ha "ball de cervicals" i puc dormir com cal (últimament ja no em passa gaire, però, quan entrenava, les petites contractures eren freqüents i no em deixaven dormir). Busco la posició i, després, recorro de nou els moviments de la "bistec" amb la imaginació. Em sembla que avui ha estat un gran dia.

PERE JULIÀ IBÀÑEZ

P.D.: Des d'aquí la meua felicitació i recolzament a la gent que s'encarrega d'organitzar les sortides del Grup de Muntanya Cresta Bocs, per l'èxit de les seves sortides i activitats. No es pot dir que jo destaquí per la meua assistència, però és que els diumenges al matí sóc a escalar... On vols que sigui !?!

P.P.D.: Deu dies més tard de la data en què vaig escriure l'article (28/04/01), vaig encadenar la "Bistec de bíceps", 7b+, que es convertia en un dels millors assoliments en el meu curt, però intens periple per l'escalada.

UN GRAN DIA, PER RECORDAR..

El passat 10 de juny, festivitat de la Santíssima Trinitat, una colla de nens i nenes d'Ordal reberen el Sagrament de l'Eucaristia. Fou un gran dia, de festa, que visqué tota la comunitat cristiana del poble d'Ordal. En aquest dia s'assolia una gran fita per a mi, que havia començat feia uns dos anys, és a dir, dos cursos de catequesi, que junt amb els nens emprenguérem el camí de la preparació per conèixer i rebre en aquest dia a Jesús.

La meva tasca en la formació catequètica dels nens ha estat senzilla i humil, això sí, realitzada amb molta joia i alegria sempre amb companyia del Senyor.

En aquest dia vaig sentir una gran satisfacció quan vaig veure combregar per primera vegada la Juliette, la Maria, la Jèssica, l'Héctor, la Patrícia, la Clara, la Carla i el Gerard.

Us puc dir que ha estat un "gran dia per recordar..., sempre", són aquests petits esdeveniments que omplen de joia i felicitat i donen sentit a la vida.

M'agradaria dir-vos, a vosaltres, pares, que teniu uns fills/es meravellosos, són un gran potencial de cristians, i us donaré un exemple:

Un dels vostres fills/es a les vigílies de la Comunió, quan anàvem a l'església a assajar per al gran dia, em va dir que havia rebut molts regals, però que el millor de tots seria el que rebria el diumenge 10 de juny, és a dir, Jesús.

Sabeu quin goig vaig sentir dins meu? Em vaig emocionar d'allò més. Em sentia tan gratificada per tota la feina feta i per tot el temps que m'hi havia dedicat... No és que necessiti cap mena de recompensa pel que faig, sinó perquè a vegades un pensa "val la pena el que faig? Té sentit el que explico? M'escolten, m'entenen allò que intento transmetre? M'ho capten? "Sé que treballar amb infants et presenta aquests interrogants,

però us puc garantir que ha estat una experiència inoblidable.

I perquè aquests fills vostres esdevinguin cristians exemplars, cal ajudar-los perquè experimentin el goig de trobar-se amb aquell AMIC que no els fallarà mai, i a qui han de procurar assemblar-se per tal que la vida tingui sentit; cal mostrar-los el vostre compromís de seguir ajudant-los en el seu caminar cap a Déu; cal ser coherent en els vostres actes, que la primera comunió no sigui "flor d'un dia"; cal ajudar-los a viure amb convicció la nostra fe, els heu d'acompanyar a l'eucaristia dominical i procurar anar-los introduint en la comunitat cristiana d'Ordal, ja que per ells sols no se'n sortirien.

Per acabar, us felicito i us dono les gràcies, a vosaltres pares i especialment als vostres fills, que junt amb el nostre mossèn Josep m'heu donat il·lusió, alegria, estimació, afecte i, sobretot, haver-me acostat més a Jesús.

A part dels recordatoris particulars de 1ª comunió de cada nen, me'n van oferir un de comunitari de tots junts, molt emotiu per a mi, i que us l'escric com a resum d'aquests dos anys de catequista:

"Si les coses es fan amb amor, segur que es rep estimació.

"Si les coses es fan amb dedicació, segur que s'obté gratitud.

"Si les coses es fan amb intel·ligència, segur que s'obtenen bons resultats.

"Estem segurs, com a pares dels nens que has preparat durant aquests dos anys per rebre la Primera Comunió, que la teva ajuda i el teu tarannà ha estat una bona experiència per a ells."

Moltes gràcies.

MONTSERRAT VENDRELL GALLART

ÉS NECESSÀRIA LA NORMALITZACIÓ DEL CATALÀ?

La situació de la llengua catalana no està en igualtat de condicions respecte a la situació de la llengua oficial de l'estat, és a dir, el castellà. És per això que s'han de dur a terme actuacions que compensin la desigualtat i procurin la normalització del català.

Des del segle XIX, les societats europees, amb la creació dels estats nacionals, han intentat imposar una llengua única i nacional deixant de banda les llengües minoritàries des del poder polític. En el cas dels territoris de llengua catalana hi ha hagut una repressió brutal i, encara ara, s'està posant en pràctica una política lingüística discriminatòria. A banda de les actuacions polítiques, hi ha altres factors que també han influït desfavorablement el català, com ara la immigració, i han accelerat el procés de substitució lingüística.

La Declaració dels Drets Humans diu que "tothom té tots els drets i totes les llibertats sense distinció de llengua, entre altres signes d'identitat i de condicions". Això no passa en llengües minoritàries com la catalana; i la Declaració Universal dels Drets Lingüístics estableix que "totes les llengües són l'expressió d'una identitat col·lectiva i d'una manera distinta de percebre i de descriure la realitat. Per tant, han de poder gaudir de les condicions necessàries per al seu desenvolupament en totes les seves funcions, i és per aquí on ha de començar la tasca de normalització.

És veritat que la normalització de la nostra llengua no és només el resultat de l'acció institucional, sinó també de la voluntat i de l'actuació responsable de les nostres comunitats i dels membres que les configuren.

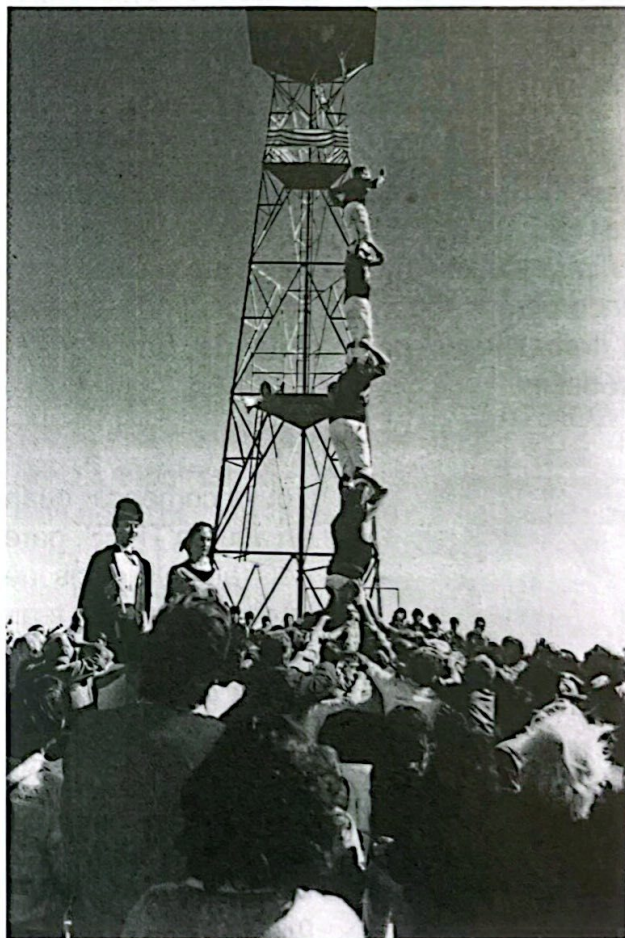
Tanmateix, aquesta comunitat ha de tenir el suport d'un marc jurídic i d'una acció política en benefici d'una igualtat de drets i una convivència plurilingüística que garanteixi, tant en l'àmbit autonòmic com estatal, tant a la Unió Europea com a nivell internacional, un reconeixement ple en condicions d'igualtat amb altres llengües oficials de l'Estat.

El govern català, l'any 1984, va elaborar la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya, una llei defec-tuosa per naturalesa perquè està supeditada a la Constitució Espanyola, on es deixa molt clar quina és l'única llengua que tothom té el deure de conèixer, i ni tan sols no arriba a reconèixer que en les relacions comercials els clients puguin éssers atesos en català.

Els opositors d'aquesta llei la van titllar de ser una imposició del català, mentre defensaven una societat catalana ideal, en què les dues llengües es podien utilitzar indistintament. En aquesta llei només reflecteix que la llengua catalana està al servei de qui vulgui, en contraposició del castellà, que és un deure utilitzar-la. Precisament una llei normalitzadora el que ha de fer és afavorir les condicions de la llengua i, en cas de desigualtat, actuar de manera discriminatòria per compensar la balança i aconseguir així la igualtat.

A tall de conclusió, només cal remarcar que les llengües dominants encara avui estan exercint una forta pressió sobre les llengües minoritàries i s'ha de lluitar contra això, ja que si no es produirà una substitució lingüística que acabarà amb la desaparició d'aquestes llengües. Per tant, és necessària una llei de normalització que sigui del tot competent.

ANNA GARRIGA

HISTÒRIA DE GRIFERIA TRES

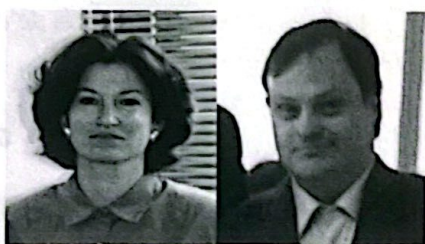
TRES és una empresa familiar, amb llarga tradició, amb fàbrica a Ordal, l'origen, i a Vallirana. Des de fa més de dos anys està dirigida per un equip de professionals externs a la família TRES que ha conservat els valors i l'estil que han fet de TRES un dels líders en griferia a l'Estat espanyol.

Sr. Daniel Tres

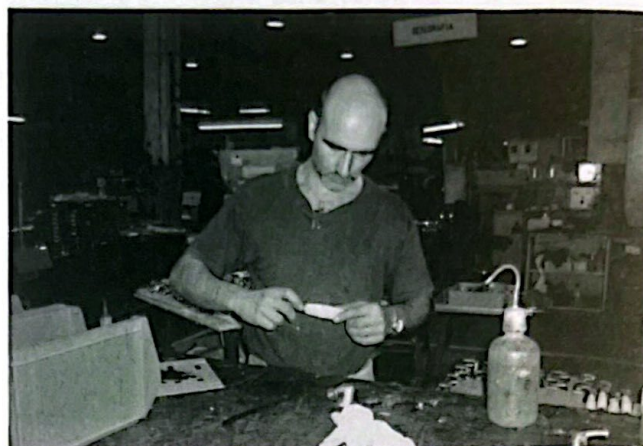
Sr. Santi Tres

Sr. Joan Josep Tres

Sra. Mª Rosa Tres

Sr. Jordi Tres

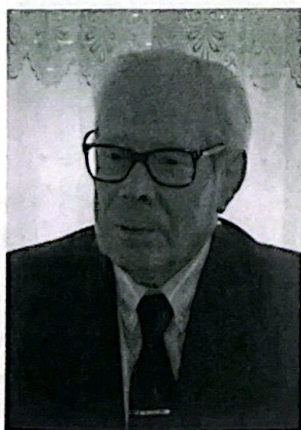

Aquest esperit inquiet s'ha transmès al llarg dels anys, i TRES continua sent una empresa innovadora, ara amb una extensa gamma de griferia per a bany i cuina, que està constantment a la recerca de millores quant a l'estalvi d'aigua, l'estalvi d'energia, i darrerament "estalvi" de sorolls a les instal·lacions, gràcies a un conveni signat amb la Universitat Politècnica de Barcelona.

Primera aixeta de Griferia
TRES

A TRES, hi treballen més de 250 persones, la majoria residents a Ordal, Vallirana o Vilafranca, encara que a poc a poc s'han anat incorporant enginyers, tècnics, professionals i treballadors procedents de Barcelona i rodalies.

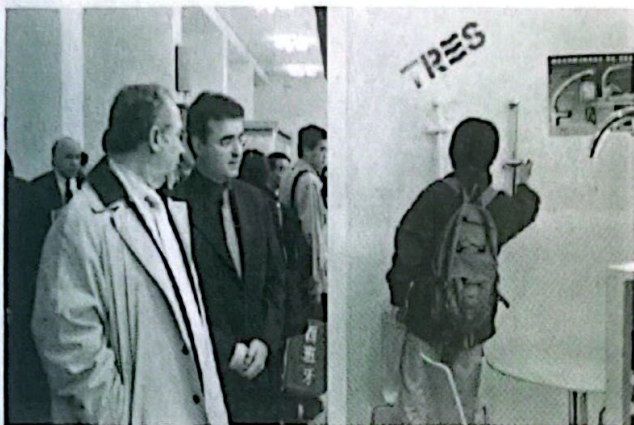
Sr. Jaume Tres

Tot va començar quan en Jaume TRES, pare dels actuals socis de la companyia, va tenir la genial idea d'una aixeta per a les bótes de vi que incorporava un mecanisme més segur i no gotejava, com era habitual fins llavors. D'això fa ja més de trenta anys.

En aquest moment l'empresa fabrica més d'un milió dues-centes mil aixetes per any, i també altres productes com columnes de dutxa, que es munten a les instal·lacions d'Ordal, ja que són productes que es fabriquen en sèries més curtes i necessiten d'espai per a l'emmagatzematge de components i acabats. La idea és de concentrar a Ordal tot aquest tipus de productes, els actuals i els que es puguin incorporar en el futur, i reservar les instal·lacions de Vallirana per a la producció en gran sèrie d'aixetes.

Els darrers anys han estat d'un fort creixement per a TRES, amb una mitjana al voltant del 10% anual. Tot i que en el mercat es respira una certa desacceleració, TRES creixerà l'any 2001 per sobre del 8%, la qual cosa vol dir que l'empresa disposa d'una posició molt sòlida, que fa veure el futur amb prudència però amb tranquil·litat.

Sr. Francesc González (director general de TRES) amb el vicepresident Sr. Rodrigo Rato a Shangai

També en l'aspecte internacional TRES s'ha preocupat d'anar projectant-se cap a mercats de futur, com els països de l'Est d'Europa. Des de gener del 99 existeix una filial a Polònia, a la ciutat de Łódź. TRES POLSKA, que és 100% propietat de TRES, dóna ocupació a tres persones i disposa d'una oficina, un magatzem i dos cotxes, i actualment està facturant més de 2 milions d'euros per any.

Quant a producte, i seguint les més innovadores línies del disseny, TRES acaba de realitzar un projecte de la mà del prestigiós dissenyador català Josep Llusà, amb el

resultat d'una sèrie de griferia de gran nivell estètic i funcional, anomenada ARC-TRES. Aquesta sèrie ha estat presentada als mitjans de comunicació en un acte a l'Hotel Claris de Barcelona, i s'espera que sigui l'inici de la projecció de TRES cap a mercats TOP, com s'anomena ja alguna de les nostres sèries d'aixetes.

Sèrie ARC-TRES. Disseny d'en Josep Llusà

També cal destacar la constant i creixent preocupació de l'empresa pels temes mediambientals. Cal dir que TRES és una empresa altament compromesa amb l'entorn, i l'evacuació de residus sòlids o líquids per part d'empreses especialitzades és una norma a la companyia. L'any 2000 va ser concedida a l'empresa la certificació ISO 9002 per part d'AENOR.

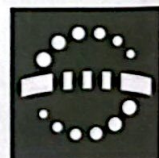
Per acabar, només ressaltar que TRES s'ha caracteritzat sempre per una política de reinversió dels beneficis, per anar creixent i preparar el futur, que ha posat l'empresa en una sòlida posició. Cal dir que si bé "no es pot badar", és també cert que les coses s'han fet prou bé com per veure el futur amb optimisme i tranquil·litat, l'optimisme i la tranquil·litat que es necessiten per continuar fent les coses bé, com fins ara.

AENOR

Empresa Registrada

ER-1111/299

Circuit turístic. L'Ajuntament de Subirats ha editat un fulletó on hi ha una ruta per a qui vulgui gaudir del paisatge tan característic del Penedès: la vinya i les activitats que a l'entorn del tema es poden fer.

HORARIS AUTOBÚS TURÍSTIC

-Sortida i arribada
ESTACIÓ DE LAVERN

-Diumenges i Festius

-Duració 1,40 h.

SORTIDES	ARRIBADES
10.10	11.50
12.10	13.50
14.10	15.50
16.10	17.50
18.10*	19.50*

*només estiu

TELÈFON D'INFORMACIÓ
93 899 30 11

CIRCUIT TURÍSTIC PER SUBIRATS

Estació vitivinícola
LAVERN-SUBIRATS

Quan arribi aquesta revista a les vostres mans ja gairebé estarà a punt d'acabar l'escola d'estiu, servei que ja va sent habitual el mes de juliol tot aprofitant el temps de lleure dels nens i nenes del poble.

Enguany, se n'han fet càrrec la Sandra Chamorro i l'Anna Garriga.

El passat 10 de juny es va celebrar de nou la 1ª Comunió; enguany hi havia: la Carla, la Jèssica, l'Hèctor, la Clara, la Maria, el Gerard, la Patrícia, la Juliette i el Bernat. Com sempre, va ser emotiva per als infants i per als seus familiars. Felicitats!

Els veïns i les veïnes de baix a missa ja estrenen, a la fi, clavegueram. És d'agrair que tothom pugui tenir el màxim de serveis públics al seu abast.

El passat diumenge 20 de maig el grup excursionista Cresta Bocs va proposar la ruta que va cap al pont del Lledoner. Com sempre, tothom va gaudir d'una bona estona caminant per aquests paratges tan nostres.

Acampada de quarantons, bé, no tots els tenen, però la Quarantona recent estrenada ens va proposar aquesta acampada. Se'n comptabilitzaven un centenar, els quals, després d'un entrançable foc de camp per exprés desig de la quarantona en qüestió, i una dormida, o no?, vam acabar el diumenge amb una paella, de la qual encara alguns sentim l'olor! Per molts anys, Llúcia!

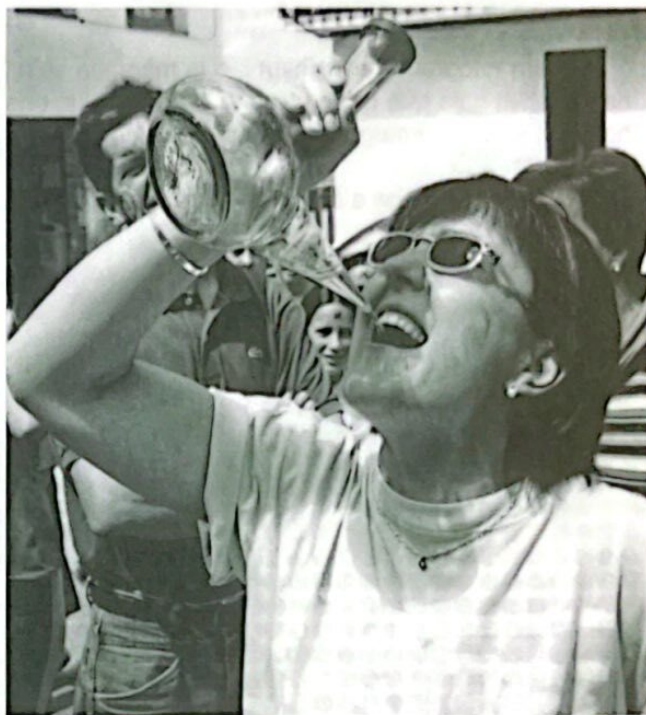

De nou, s'ha acabat el curs escolar i, per tant, el diumenge 24 de juny es va fer el tradicional fi de curs amb l'actuació de tots els alumnes de l'escola. Els més petits i petites van fer "caure la baba" a més d'un papa, mama, iaia, avi o d'altri familiar. Els més grandets ho van trampejar molt bé i, a més, vam tenir una actuació d'exalumnes que s'ho van passar bé presentant-nos l'assaig del conte tan conegut com és el de la *Rateta que escombrava l'escaleta*, que era una part de l'homenatge a la Charo, a qui també es va aprofitar d'anomenar mestra *honoris causa* per la seva tasca com a mestra i veïna del poble. Felicitats a tots els actors i actrius i les mestres que van treballar amb els alumnes perquè hi haguessin unes bones representacions!

El passat diumenge 24 de juny gran part del poble es va aplegar en el comiat de la Charo com a mestra de la nostra escola d'Ordal, va ser entrançable i emocionant. I, com tota celebració, el que s'espera és que surti "rodona", i aquesta així va ser. Des d'aquí una felicitació molt forta a la Charo i a tots i totes (que en són bastants) els que van fer possible que tot es desenvolupés força bé. Ho recordarem sempre!

El passat 20 de maig els monitors i les monitores d'esplai ens van portar als pares i mares i als nostres fills i filles al pati del Centre i amb una poció màgica ens van intercanviar els papers: els adults ens vam tornar petits i jovent i ells van fer el paper de grans... Va ser tornar a la infantesa i a l'adolescència per unes hores i ens va quedar tan bon record que, ara que no ens sent ningú, voldríem dir que ens agradaria repetir. Gràcies a l'Esplai Sol Naixent per aquestes estones.

Després de dos anys de diversos intents, a la fi, un veí d'Ordal ha vist satisfet la seva demanda davant l'Ajuntament de Subirats de què aquest disposi d'un registre de parelles d'unions civils.

Així doncs, el propassat dia 20 de febrer d'enguany, en sessió extraordinària celebrada pel Ple de la Corporació, es va aprovar l'acord de crear un Registre Municipal d'Unions Estables de Parelles i el seu Reglament corresponent, tot adaptant el model utilitzat en l'Ajuntament de Barcelona.

Es demana, però, que els sol·licitants estiguin empadronats al municipi.

PER LES RODALIES D'ORDAL

En aquest rosetó, situat a l'interior d'un edifici, hi ha un vitrall on estan representats uns motius florals i un llibre.

Saps en quin edifici del nostre poble el podem trobar?

A l'interior de la Capella de Sant Sebastià

TOT JUGANT AMB LA MÀQUINA

Volíem fotografiar un banyut i, o la màquina se'ns ha espatllat o és que el xicot era molt bellugadís, ens ha sortit aquesta imatge i ara no saben qui *rediantre* és aquest.

Podries ajudar-nos a dir qui és el personatge de la fotografia?

L'Agustín García Félix

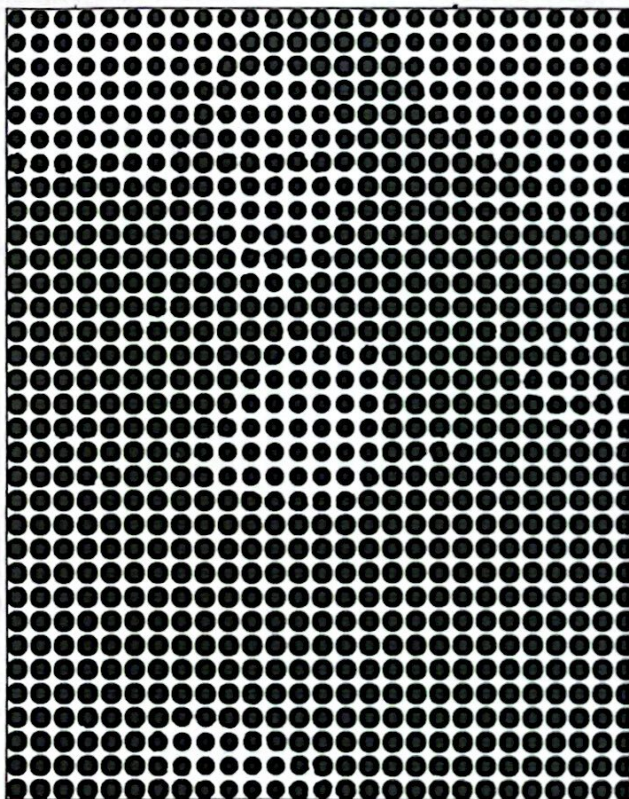

LA IMATGE AMAGADA

Entre tots aquests punts grossos i petits hi ha una imatge que segurament hauràs vist milers de vegades, però mai tan ben amagada.

Saps quin personatge, per cert molt conegut, hi ha al darrera d'aquest puntejat?

Pista: no es tracta de cap banyut, per més famós que sigui.

"La Gioconda" de Leonardo Da Vinci.

V TORNEIG DE FUTBOL SALA

Com cada començament de l'estiu, no pot faltar el torneig de futbol sala. Enguany s'ha organitzat la cinquena edició amb la participació de quatre equips (blaus, verds, taronges i beige) formats per sorteig i que es disputen entre ells, durant els caps de setmana, el títol que l'acrediti com a millor conjunt.

Davant les absències de les grans figures del nostre futbol sala, com el mític *Pardillo*, enguany podem destacar una novetat d'aquesta edició: la inscripció de dues noies, l'Anna Mari i la Imma Vendrell, i que, d'aquesta manera, han trencat l'hegemonia masculina que fins ara hi havia al llarg dels altres anys.

Però això no ha estat tot. L'Imma ha estat capaç, amb el seu joc pràctic i efectiu, de marcar un gol en el tercer partit que es va disputar. Ulllll, però, que l'Anna també li agrada, això de fer gols, i en el seu compte, ja des del segon partit jugat, en portava fets dos.

L'actuació arbitral i de tota la gent que forma part de l'organització del torneig han estat, en el moment de redactar aquesta crònica, a l'alçària de les expectatives que any rere any ens estan oferint. Els encoratgem a seguir en aquesta línia.

En el proper número de la revista de *L'Ateneu*, podrem donar la classificació definitiva dels quatre equips, així com tots els resultats dels partits, el porter més golejat i el "pichichi".

EQUIPS PARTICIPANTS

TARONJA

Josep A. Julià
Fernando Ocaña
Ray
Juanan
Santi Fontanet J.

Valentín Redero
Pedro Veneros
Josep Soler
Xavi Vendrell P.
Emilio Sánchez

BEIGE

Rolf Cichon
J.A. Martín
Vicenç Aragón
Joan Marcé
José Monge

Esteve Casas
Miquel Vendrell
Sergi Sánchez
Sergi Almodóvar
Kim

Carles Fortuny
Jordi Juez
Jaime El Kalal
Pep Bertran
Anna Mari
Isaac Soler

Jaume Soler
Javi Almadovar
Pedro Garcia
Santi Fontanet S.
J.M. Suárez

Rafa Julià
Xavi Vendrell Ll.
Cristian Pons
Joan Sánchez
Xavi Casas

Joan Muntaner
Joaquim Florido
Imma Vendrell
Raúl Sánchez
Xavi Marcé

DESESTABILITZAR

En llegir la nota d'interès en l'apartat d'Informació de l'Ateneu de l'última revista de *L'Ateneu*, em sorprèn, i molt, l'afirmació feta per la Junta de l'Ateneu **"que hi hagi persones o grups que només es dediquin a desestabilitzar la bona harmonia entre els veïns del nostre poble"**.

Crec que per fer una afirmació d'aquests tipus el primer és tenir proves i després dir quines són aquestes persones o grups.

De sempre, aquí a Ordal hi ha hagut persones o grups que intenten que la vida al poble no sigui tan avorrida i **"això no és desestabilitzar"**, que tenen els seus pensaments i formes d'actuació independent: **"això no desestabilitza"**. En fi, que volen enriquir la vida cultural d'Ordal sense cap ànim de benefici personal, ni connotacions polítiques, com bé diu, lògicament, la Junta de l'Ateneu. **Això desestabilitza la bona harmonia al nostre poble?**

Quan s'està al davant d'un grup, sigui junta de l'Ateneu, futbol, teatre, etc., s'està exposat a rebre crítiques, unes de bones i altres de no tan bones. Hem

de pensar que la gent és lliure de criticar tot allò que creu criticable, i no per això et pot dir que estan **"desestabilitzant"** el col·lectiu.

Potser la junta de l'Ateneu pensa que hi ha una mà negra contra ells. Si recorden l'última Assemblea de Socis, vàrem poder notar el malestar creixent que hi ha entre els socis, i és per una raó molt senzilla: falta de tacte i contacte amb el soci. Quan un soci vol fer una consulta a un membre de la junta, no se li pot dir que això es fa en hores d'oficina, els dilluns a les 10.

No es pot tenir el local tan abandonat com es té. El jovent no pot estar amb un local antihigiènic, no es pot fer pagar un lloguer als socis per poder disposar de les instal·lacions de l'Ateneu (ja entra dins de la quota), etc., etc.

Si totes aquestes persones o grups que pensem així creieu que **"desestabilitzem la bona harmonia entre els veïns del poble"**, perdoneu que us ho digui, però esteu pixant fora del test.

SANTI FONTANET

AGRAÏMENT

No trobo les justes paraules per expressar el més sincer agraïment a les múltiples atencions i mostres d'afecte viscudes el passat 24 de juny. Van ser tantes les emocions, que em va semblar estar vivint una de les màgiques històries d'un conte infantil de final feliç, un conte ubicat en un poble, a Ordal, d'entorn idíl·lic i envoltada per les meravelloses persones que han fet que no sols aquest dia, sinó tot el meu període docent sigui un somni del qual encara no he despertat.

És per aquests 28 anys que desitjo agrair al poble el seu càlid i cordial acolliment i a tots vosaltres, que m'heu regalat moments inoblidables, vull donar-vos les gràcies per la fantàstica festa. Gràcies per fer-me reviure instants joiosos guardats en la màgica caixa:

pilota de futbol, la màscara i la perruca, les fotografies dels alumnes ja crescuts, les paraules amigues i signatures conegudes, les rialles suscidades per unes titelles entremaliades, les tardes de manualitats, els escassos fruits de l'hort, els pollastres i els ànecs, el conte de la rateta, el pastís amb les espelmes...

Gràcies a l'AMPA per la formidable organització de l'acte, gràcies a tots els presents, a l'Ajuntament, als companys, al músic i als cantants, als exalumnes que han demostrat tenir un bon record dels seus primers cursos escolars, gràcies als pares pel seu treball i suport. Gràcies als més grans i als més petits, gràcies a tots per tan entranyable comiat i pels moments compartits que conservaré intactes en la memòria.

**ROSARIO ARNAIZ
(XARO)**

DE BONA FUSTA

- Bon dia, Pok!
- Bon dia, Massa!
- Carai, veig que avui vas molt cansat!
- I tant! No puc ni dir fava!
- Noi, d'on vén's? Fas una cara que paga sola.
- Ves, que vinc de Ca l'Avi.
- Explica't. Que s'ha t'ha perdut allí?
- Guaita aquest! Que no saps que els fan les clavegueres?
- Clavegueres? Fan les clavegueres a una casa que no hi viu ningú?
- Mira que quan vols n'ets, de talòs, tu! Parlo de la xarxa de clavegueram per a tots els qui viuen al costat de la carretera.
- Home! Si t'expliquessis més bé...
- El que no entenc es per què els han posat dos tubs soterrats? N'hi ha un de gros i un altre de més petit.
- Serà perquè allà la caguen més del compte i ho embussen tot.
- Ja veig que avui estàs de broma.
- Noi, doncs un tub serà per cagar tou i l'altre per si ho fan més dur. D'aquesta manera poden triar per on volen que vagin les seves defecacions.
- Sí, és clar. Però els habitatges haurien de tenir dues tasses en cada lavabo?
- Caram, tens raó. Doncs una d'elles serà per recollir l'aigua de la pluja de la carretera. Així ens estalviarem de veure les bótes de l'Aixelà passejar per les vinyes.
- Mira, això que dius ja em quadra més.
- És que sempre hi estàs buscant els tres peus al gat!
- Ja! Com que tu ets de Can Totusaps.
- A mi, m'agrada que les coses es facin bé. I, ja està!
- És clar! Com la pèrgola de l'Ateneu.
- Això. Una obra d'arquitectura del nostre temps. Per cert, ja se sap qui ho ha manat fer?
- A mi m'ho dius? Jo què sé! Si quan ho vaig veure per primer cop, vaig pensar que les anti-gues moreres havien tornat a créixer.
- Apa! Si que n'ets d'animal! Ara, no t'estranyi que hagin fet servir la seva fusta per muntar tot això.
- Caram, tu! Ara per celebrar la festa de l'arbre, en comptes de plantar-los, els tallem?
- Home, pensa que ara tothom utilitza materials reciclables per construir.
- Ah, és clar! Quan no serveixi sempre podem aprofitar la fusta per fer la sardinada en la festa del soci.
- Ui! Deixem-ho estar, que potser ens sortirà això com el projecte d'ampliació del nostre Ateneu.
- A tu t'agrada col·locar el dit a la nafra, eh?
- És que tothom en parla, però ningú en diu com és. I jo encara no l'he vist!
- És que fan "passis" particulars.
- Com ho dius això?
- Sí, home! Que si el vols veure, has d'anar al despatx que té la Junta —en hores d'oficina, és clar—, i allí te l'ensenyen particularment i, després, et pregunten coses.
- Ai las! Que després de mirar-te'l, t'examinen?
- No, home! No siguis talòs! Et demanen el teu parer.
- Mira que n'és de complicat, això! Tant costa penjar quatre papers a la sala?
- I tant que costen! Diuen que han pagat un fotimer de diners per ells.
- Caram, noi. Ni que els hagin pintat a l'oli.
- Ja pots comptar que hi deuen haver dibuixat.
- No ho sé. Però com deia el vell Ranxero, que en pau descansi, "un sac buit no s'aguanta dret".
- Deixa-ho estar tu! Ja en parlarem en un altre moment, de tot això quan ho tinguem més clar. Ara cal esperar.
- Això, esperar que ploqui.
- De ploure, no sé si ho farà, però el nas em diu que la dona ja té l'arròs a punt. Apa, adéu, Pok.
- Adéu, Massa.

Diu la dita que amb la panxa plena es rumia millor. És per això que es van decidir a fer una costellada a Santes Creus i la inspiració divina els va baixar en forma de vuit caps grossos de mida natural.

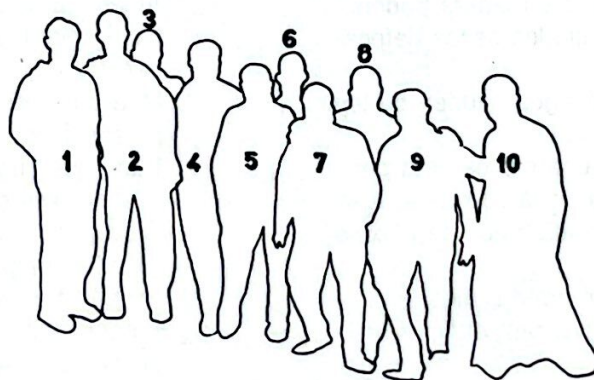
Engrescats, un any després, van repetir l'experiència. Però aquesta vegada ho varen fer a Castellar de n'Hug i, un altre cop, els va venir la ditxosa inspiració. No sabem si va ser cosa de les altures o, si més no, de voler posar el llistó ben alt, però es van passar de mides i els van sortir dos gegants.

Si els van enredar o no, no ho sabem. El que sí podem dir és que gràcies a les seves orgies gastronòmiques, a partir de llavors, generacions futures d'ordalencs han d'aguantar-los (uns més que altres), aixecar-los, tragar-los d'un lloc a l'altre, vestir-los... i, a més a més, fer-los ballar! Que ja té pebrots la cosa! Vaja, que els ha tocat un bon "marró".

Ara, el que sí no podem culpar-los després, és que algun dels nostres geganters pateixi de mal d'esquena de tan pujar i baixar el Jordi i la Montserrat. Perquè per ser geganter el que val, val i el que no, que faci de cap gros.

1. Joaquim Gallart i Gallart
2. Joan Esteve i Vendrell
3. Ramon Alemany i Fortuny
4. Josep Baqués i Augé
5. Josep Casas i Vendrell

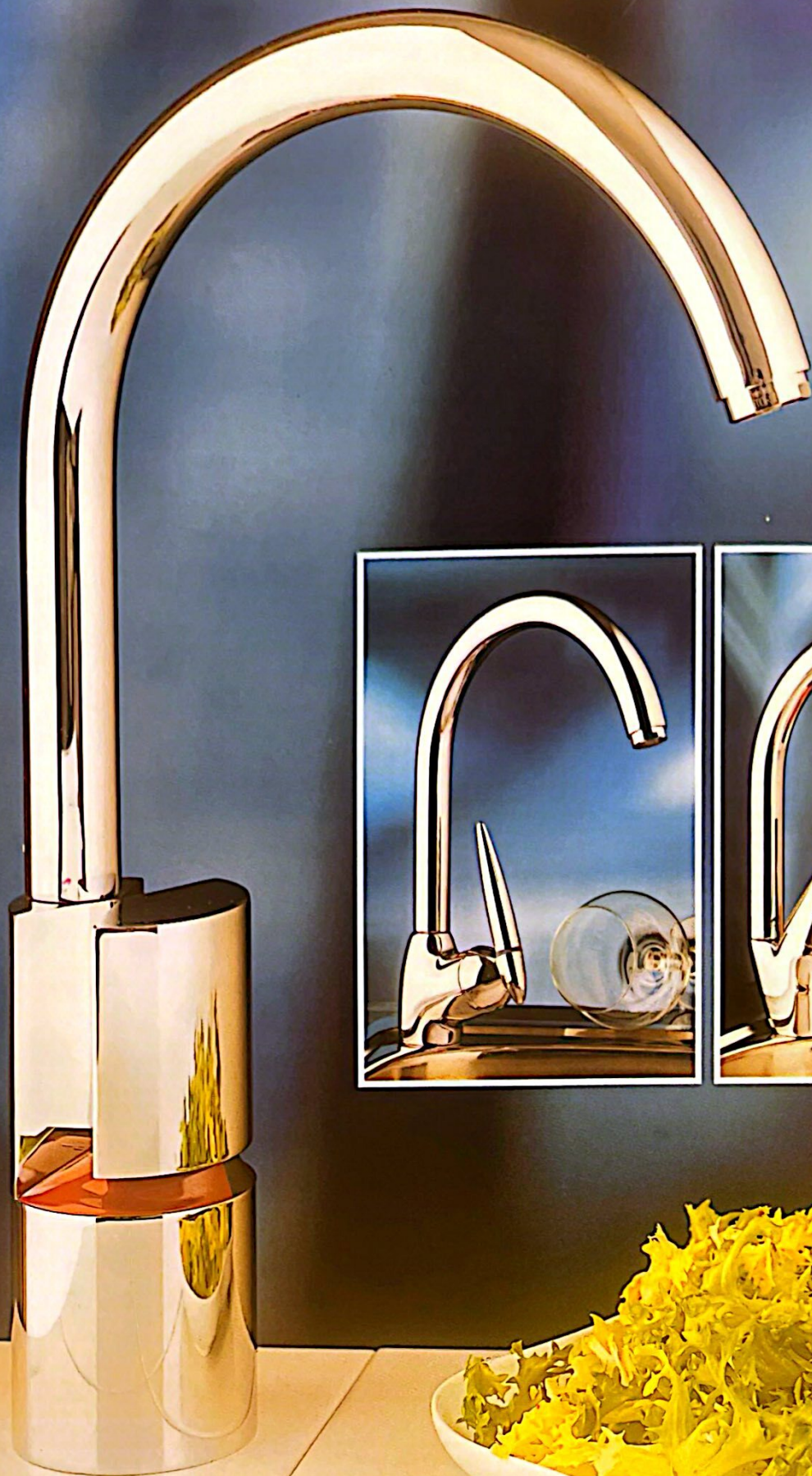
6. Andreu Augé i Boés
7. Antoni Curto i Blanch
8. Joan Gallart i Vinyes
9. Pere Vendrell i Ros
10. Josep Raventós i Escofet
11. Pere Ibáñez i Tort
(que va fer la fotografia)

**JOAN ESTEVE
KIM MENSA**

FE D'ERRADES

En la revista anterior, en les fotos de la història en imatges, vam escriure Joaquim de Cal Duran, i havíem d'haver posat Jaume de Ca la Pilar.

Serie: Top-tres

TRES
Grifería

TRADICIÓN. EXPERIENCIA. SERVICIO.

Tel. (34) 938 17 91 77

www.trescomercial.es • comercial@trescomercial.es

TRES COMERCIAL, S.A.
Poligon Ind. Can Prunera, s/n
08759 VALLIRANA (Barcelona) ESPAÑA

Apartado de correos 104
08759 VALLIRANA
(Barcelona) ESPAÑA